

Fourvière: η επανάσταση της αγάπης

Επιστολή του
Γενικού
Ηγουμένου

6
Ιουλίου
2016

Αγαπητοί Μαριανοί του Champagnat,

Τον Απρίλιο του περασμένου χρόνου έγραψα μια επιστολή απευθυνόμενη σε όλους εσάς, με τον τίτλο «*Montagne: Ο χορός της αποστολής*», όπου εξέφραξα τις σκέψεις μου σχετικά με τη σημασία αυτού του πρώτου έτους προετοιμασίας στην αρχή της τρίτης μαριανής εκατονταετίας.

Επιθυμώ να σας ευχαριστήσω ειλικρινά για τη διάδοση και την υποδοχή αυτής της επιστολής, που εκδηλώθηκε όχι μόνο διαμέσου της ανάγνωσης και της προσωπικής περιουλολής, αλλά επίσης, σε αρκετές περιπτώσεις, και μέσα από τη μελέτη και την ανταλλαγή απόψεων στο πλαίσιο διαφόρων ομάδων. Και σας ευχαριστώ, με τρόπο ξεχωριστό, γιατί αυτό βρίσκεται σε στενή σχέση με τη βαθιά μεταρρύθμιση και το αποστολικό πνεύμα, που εγκαινίασε ο Πάπας Φραγκίσκος μέσα στην Εκκλησία: *Ελπίζω ότι όλες οι κοινότητες θα βρουν τρόπο να χρησιμοποιήσουν τα αναγκαία μέσα για να προχωρήσουν στην πορεία μιας ποιμαντικής και ιεραποστολικής μεταστροφής, που δεν μπορεί να αφήσει τα πράγματα όπως είναι. Σήμερα, δεν μας αρκεί μια «απλή διαχείριση». Ας συγκροτηθούμε, σε όλες τις περιοχές της γης, σε μια «κατάσταση διαρκούς ιεραποστολής»* (Η Χαρά του Ευαγγελίου, αρ. 25).

Η επιστολή του έτους *Fourvière* επιδιώκει να συνεχίσει να σας παρακινεί να δεσμευτείτε στην ανανέωση της Εκκλησίας, αυτή τη φορά μέσα από την κοινοτική προοπτική, που επιζητεί την ενεργή συμμετοχή όλων των βαπτισμένων.

Στις 23 του προσεχούς Ιουλίου, σε ανάμνηση της υπόσχεσης της *Fourvière*, μπορούμε και εμείς επίσης να ανανεώσουμε με την καρδιά μας τη δέσμευσή μας να είμαστε το μαριανό πρόσωπο της Εκκλησίας, προάγοντας τη δημιουργία ζωντανών και ανοικτών κοινοτήτων, κατά το πρότυπο του *Καλού Σαμαρείτη*. έτσι, αποδεχόμαστε την πρόσκληση του Ιωβηλαίου Έτους να είμαστε φιλεύσπλαχοι όπως ο Πατέρας.

Κάθε φορά που στρέφουμε την προσοχή μας στην Παναγία, πιστεύουμε ξανά στην επαναστατική δύναμη της τρυφερότητας και της στοργής.

Πάπας Φραγκίσκος
«Η χαρά του Ευαγγελίου»,
αρ. 288

Η πρώτη αλήθεια της Εκκλησίας είναι η αγάπη του Χριστού. Αυτή την αγάπη, που φτάνει μέχρι τη συγχώρηση και την αυτοθυσία, η Εκκλησία υπηρετεί και μεσιτεύει για τους ανθρώπους. Για τον λόγο αυτό, όπου η Εκκλησία είναι παρούσα, εκεί πρέπει να είναι φανερή η ευσπλαχνία του Πατέρα. Στις ενορίες μας, στις κοινότητες, στις οργανώσεις και στα κινήματα, τελικά, παντού όπου υπάρχουν χριστιανοί, ο καθένας θα πρέπει να μπορεί να βρει μια όαση ευσπλαχνίας.

Πάπας Φραγκίσκος
Βούλα προκήρυξης του Έκτακτου Ιωβηλαίου της Ευσπλαχνίας, αρ. 12

Οι πρώτοι μαριανοί, επίσης, ονειρεύτηκαν μια Εκκλησία με πρόσωπο *μαριανό*, δηλαδή μητρικό, ευσπλαχνικό. Επιθυμούσαν και εκείνοι να εγκαθιδρύσουν σε όλο τον κόσμο μια *όαση ευσπλαχνίας*. Θα μπορούσαμε ίσως να πούμε ότι δεσμεύτηκαν να θέσουν σε εφαρμογή μια *επανάσταση της αγάπης*.

Σε μια συνέντευξη που παραχωρήθηκε στο ιταλικό περιοδικό *Credere*, ο Πάπας Φραγκίσκος, με τον αυθορμητισμό που τον χαρακτηρίζει, έλεγε ότι, στον κόσμο μας, όπου έχουμε συνηθίσει να ακούμε κακές ειδήσεις, η Εκκλησία πρέπει να είναι Χαρμόσυνο Άγγελμα, βοηθώντας μας να ανακαλύψουμε ότι ο Θεός είναι Πατέρας, είναι ευσπλαχνία. Η ίδια η Εκκλησία, έλεγε, υποκύπτει στον πειρασμό να τηρεί μια στάση σκληρή, όταν επιμένει μόνο σε ηθικούς κανόνες, αποκλείοντας έτσι πολλούς ανθρώπους.

Μου ήρθε στο μυαλό εκείνη η εικόνα της Εκκλησίας ως υπαίθριου νοσοκομείου μετά τη μάχη· αλήθεια, πόσοι πληγωμένοι και κατεστραμμένοι άνθρωποι! Πρέπει να φροντίσουμε, να βοηθήσουμε, να θεραπεύσουμε τους πληγωμένους και όχι να τους υποβάλουμε σε εξετάσεις χοληστερίνης! Πιστεύω ότι είναι η ώρα της ευσπλαχνίας...

Κάθε φορά που στη Βίβλο γίνεται αναφορά στην ευσπλαχνία, μας αποκαλύπτεται ένας Θεός πιο «συναισθηματικός» από ό,τι φανταζόμαστε πολλές φορές... Αν το ανακαλύψουμε αυτό, θα γίνουμε πιο ανεκτικοί, πιο υπομονετικοί, πιο τρυφεροί.

Η επανάσταση της αγάπης πρέπει να καλλιεργηθεί εφέτος ως καρπός του έτους της ευσπλαχνίας· η αγάπη του Θεού για τον καθένα από εμάς.

Μήπως και η υπόσχεση της Fourvière δεν είναι ένα σχέδιο ευσπλαχνίας και αγάπης; Σε ένα περιβάλλον, όπου η Εκκλησία αντιλαμβανόταν τον εαυτό της ως οχυρωμένη πόλη και τους πιστούς ως στρατό που έπρεπε να διεξαγάγει την ύστατη μάχη ενάντια στο κακό, αυτή η ομάδα νέων εμπνεύστηκε από τον Άγιο Jean-Francois Régis, που είναι γνωστός ως ο *πατέρας των φτωχών*, ή από τον Άγιο Φραγκίσκο de Sales, τον *άγιο της καλοσύνης*. Οραματίζονταν έναν νέο τρόπο να είναι Εκκλησία: μια Εκκλησία με πρόσωπο μαριολογικό.

Η Κοινότητα της Παναγίας πρέπει να εγκαινιάσει μια νέα Εκκλησία. Δεν εννοώ με την κυριολεκτική σημασία, γιατί αυτό θα ήταν βλασφημία. Όμως, σε κάθε περίπτωση, υπό μία έννοια, ναι, πρέπει να εγκαινιάσουμε μια νέα Εκκλησία.

Jean-Claude Colin

Fourvière, ένα όνειρο και μια υπόσχεση

Η υπόσχεση που συνήψαν εκείνοι οι 12 νέοι οι οποίοι, στις 23 Ιουλίου 1816, ανέβηκαν στην Fourvière για να προσφέρουν τον εαυτό τους στην Παναγία, είναι η έκφραση ενός ονείρου που ωρίμασε κατά τη διάρκεια πολλών ετών. Εμπνευσμένοι από τον Jean-Claude Courveille, μοιράστηκαν τα ιδανικά τους σε ποικίλες συζητήσεις, στις οποίες, σύμφωνα με έναν από αυτούς, τον Etienne Terrailon, ο ένας ενθάρρυνε τον άλλο, μέχρι που στο τέλος κατόρθωσαν να διαμορφώσουν ένα κοινό όραμα:

Εμείς οι υπογεγραμμένοι, επιθυμώντας να συμβάλουμε στην πιο μεγάλη δόξα του Θεού και στην πιο μεγάλη τιμή στην Παρθένο Παρία, Μητέρα του Κυρίου Ιησού Χριστού, επιβεβαιώνουμε και διακηρύσσουμε την ειλικρινή μας πρόθεση και τη σταθερή μας θέληση να αφιερωθούμε, μόλις καταστεί δυνατόν, στη συγκρότηση του ευσεβέστατου Μοναχικού Τάγματος των Μαριανών.

Γι' αυτό, με την πράξη αυτή και την υπογραφή μας, αφιερώνουμε, αμετάκλητα και όσο μας το επιτρέπουν οι δυνάμεις μας, τον εαυτό μας και όλα τα υπάρχοντά μας στην Οικογένεια της Παναγίας Παρθένου.

Το όραμα αυτών των νέων ήταν να δημιουργήσουν μια μεγάλη κοινότητα ζωής και αποστολής: την Κοινότητα της Παναγίας ή, αλλιώς, τους Μαριανούς. Στην πραγματικότητα όμως, ήταν ένα σχέδιο πολύ πιο φιλόδοξο από αυτό. Σύμφωνα με τα λόγια του Jean-Claude Colin: "Οι Μαριανοί πρέπει να κατακτήσουν όλο τον κόσμο: θα εξαπλωθούν παντού... Σκοπός μας είναι να καταφέρουμε όλο το σύμπαν να είναι Μαριανό".

Ο άνθρωπος είναι
ένας θεός
όταν οραματίζεται
και ένας ζητιάνος
όταν σκέφτεται.

Hölderlin

Αναλογιζόμενος αυτή την ομάδα των γεμάτων ενθουσιασμό νέων, που επιθυμούσαν να αλλάξουν τον κόσμο, θυμήθηκα παρόμοιες στιγμές της δικής μου αρχικής επιμόρφωσης, ειδικά κατά τη διάρκεια του Δοκιμίου και των σπουδών που ακολούθησαν. Ατελείωτες συζητήσεις με συμμαθητές, πολλές φορές μέχρι αργά τη νύχτα, να οραματιζόμαστε μαζί. Σίγουρα πολλοί από εσάς, διαβάζοντας αυτές τις γραμμές, ανακαλείτε στη μνήμη σας παρόμοιες καταστάσεις από τα χρόνια της νιότης σας. Αισθανόμασταν, όπως λέει ο ποιητής Hölderlin, ότι **ο άνθρωπος είναι ένας θεός όταν οραματίζεται και ένας ζητιάνος όταν σκέφτεται.**

Όνειρα απατηλά που η ζωή αναλαμβάνει να διαψεύσει; Οι δικοί μας 12 νέοι της Fourvière αναγνωρίζουν την ανάγκη να υπογραμμίσουν, στο κείμενο της υπόσχεσης, ότι αναλαμβάνουν αυτή τη δέσμευση «όχι σαν παιδιά ούτε επιτόλαια, αλλά με σοβαρότητα και ωριμότητα, αφού ζητήσαμε τη συμβουλή και αποθέσαμε τα πάντα ενώπιον του Θεού». Μπορούμε να υποθέσουμε ότι με αυτές τις φράσεις απαντούσαν σε κριτικές που προέρχονταν από ανθρώπους «συνετούς και λογικούς», που κουνούσαν το κεφάλι με σκεπτικισμό, όταν άκουγαν να γίνεται λόγος για το μαριανό σχέδιο.

Όταν ήμουν νέος άκουγα συζητήσεις ανάμεσα στους ενήλικες, που απέπνεαν έναν τόνο μετανιωμένης θλίψης και μου πλάκωναν την καρδιά. Κοίταζαν πίσω τους, τον ιδεαλισμό και τον ενθουσιασμό της νεότητάς τους, σαν κάτι πολύτιμο που θα έπρεπε να είχαν κρατήσει σφιχτά. Όμως την ίδια στιγμή, θεωρούσαν, σχεδόν ως ένα νόμο της φύσης, ότι αυτό ήταν αδύνατο.

Φοβόμουν λοιπόν ότι κι εγώ, κάποια ημέρα, θα κοιτούσα το παρελθόν μου με την ίδια θλίψη. Και αποφάσισα να μην αφήσω ποτέ τον εαυτό μου να υποταχθεί στην τραγική αναγκαιότητα να γίνει ένας «λογικός άνθρωπος». Από τότε προσπαθούσα να προσανατολίσω τη ζωή μου, καθοδηγούμενος από αυτόν τον όρκο που γεννήθηκε σε ένα ξέσπασμα της νιότης μου.

Albert Schweitzer, βραβείο Nobel Ειρήνης, 1952

Γνωρίζουμε ήδη ότι το όνειρο της *Fournière* ήταν αυθεντικό. Κάποιοι από αυτούς τους νέους δεν υποτάχθηκαν ποτέ στην τραγική αναγκαιότητα να γίνουν «λογικοί άνθρωποι» και διατήρησαν το όραμα και την υπόσχεσή τους έως τον θάνατό τους. Όπως λέει ο τίτλος ενός παιδικού βιβλίου, γραμμένου από τον Mike Dooley, «Τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα, το μόνο που χρειάζονται είσαι εσύ».

Ίσως κάποιοι από εμάς, κατά τη διάρκεια της πορείας, να έχουμε χάσει τα όνειρά μας, κάτω από τα χτυπήματα του ρεαλισμού όπως λέμε. Μέσα μας όμως αναγνωρίζουμε ότι τα μεγάλα μας όνειρα και τα ιδανικά της νιότης μάς γέμιζαν ενθουσιασμό και έδιναν νόημα στη ζωή μας. **Πότε μεταμορφωθήκαμε σε «λογικούς ανθρώπους»;**

Μέσα από τη δική μας προσωπική εμπειρία της ζωής μπορούμε να συμπεράνουμε ότι **το όνειρο των σχέσεων κοινωνίας είναι γραμμένο στα κύτταρα κάθε ανθρώπου.** Ένα όνειρο που ανθίζει με φυσικότητα στα παιδιά, που ενδυναμώνεται στους νέους και που παγιώνεται – ή σβήνει – στους ενήλικες.

**Το όνειρο των
σχέσεων
κοινωνίας
είναι γραμμένο
στα κύτταρα
κάθε ανθρώπου.**

Όταν, πριν από 53 χρόνια, ο Martin Luther King εκφώνησε τον περίφημο λόγο του «*Έχω ένα όνειρο*», κατόρθωσε να αφυπνίσει όνειρα ενταφιασμένα στις καρδιές χιλιάδων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Ήταν σαν, ξαφνικά, κάποιος να κατάφερε να εκφράσει, με λόγια απλά, βαθιές επιθυμίες που δεν είχαν μπορέσει να αρθρωθούν. Ναι, **υπάρχει σε κάθε ανθρώπινη καρδιά μια σπίθα καλοσύνης, μια μεγάλη επιθυμία για παγκόσμια ενότητα και αδελφσύνη.** Ο Nelson Mandela, ενθυμούμενος τα χρόνια που πέρασε στη φυλακή του Robben Island, όπου υπέστη ταπεινώσεις και αθλιότητες, έλεγε:

Πάντοτε ήξερα ότι στο βάθος της καρδιάς κάθε ανθρώπινης ύπαρξης υπάρχει ευσπλαχνία και γενναιοδωρία... Ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές της φυλακισής μου, όταν εγώ και οι σύντροφοί μου ερχόμασταν αντιμέτωποι με οριακές καταστάσεις, κατάφερνα να διακρίνω ένα ψήγμα ανθρωπιάς σε κάποιον από τους φύλακες, ίσως για ένα μόνο δευτερόλεπτο, αλλά και αυτό ήταν αρκετό για να με ανακουφίσει και να με ενθαρρύνει να προχωρήσω μπροστά...

Η Fourvière είναι το σύμβολο του μαριανού οράματος. Μας συνδέει με τις ρίζες μας και μας κάνει να αισθανόμαστε ότι είμαστε σε κοινωνία με άλλα ουτοπικά σχέδια που αναζητούν, όπως εμείς, έναν ειρηνικό και αρμονικό κόσμο.

Αντιμετωπίζουμε την πρόκληση να ανακαλύψουμε και να μεταδώσουμε τη μυστηριακή διάσταση τού να ζούμε μαζί, να συναναστρεφόμαστε με τους άλλους, να τους συναντούμε, να τους παίρνουμε αγκαλιά, να αλληλοϋποστηρίζομαστε, να συμμετέχουμε μέσα σε αυτή την κάπως χαοτική πλημμυρίδα, που μπορεί να μεταμορφωθεί σε μια αληθινή εμπειρία αδελφότητας, σε ένα καραβάνι αλληλεγγύης, σε ένα ιερό προσκύνημα. (Η Χαρά του Ευαγγελίου, αρ. 87)

«Ποιο είναι το δικό μας όνειρο;», αναρωτιέται ο Leonardo Boff. Τι μορφή θα έπαιρνε το όνειρο ενός πολιτισμού παγκόσμιας επανασύνδεσης, που θα περιελάμβανε όλους τους ανθρώπους; Ο Boff αναγνωρίζει ότι αυτή η αρχαία λαχτάρα της ανθρωπότητας εξορίστηκε από τη μορφή του πολιτισμού που κυριάρχησε τους τελευταίους αιώνες και που πραγματοποίησε κάποιου είδους λοβοτομή στον νου μας, αφήνοντάς μας απογοητευμένους, τυφλούς στα θαύματα της φύσης και αναισθητους μπροστά στο δέος που μας προκαλεί το σύμπαν:

Το όνειρο να συμπεριληφθούν όλοι στην ανθρώπινη οικογένεια, καθώς κατοικούμε μαζί στο ίδιο και μοναδικό Κοινό Σπίτι, τη Γη· το όνειρο να ενσωματωθούν όλοι οι πολιτισμοί, οι εθνότητες, οι παραδόσεις, καθώς και οι θρησκευτικές πεποιθήσεις και τα πνευματικά ρεύματα στην κοινή κληρονομιά της ανθρωπότητας· το όνειρο μιας νέας διαθήκης με τα υπόλοιπα ζωντανά πλάσματα της φύσης, σύμφωνα με την οποία θα αισθανόμαστε πραγματικά ως αδέρφια στη μεγάλη αλυσίδα της ζωής· το όνειρο μιας πολιτικής οικονομίας της επάρκειας και της αξιοπρέπειας για όλους τους ανθρώπους, ακόμα και για τους άλλους ζωντανούς οργανισμούς· το όνειρο της φροντίδας του ενός για τον άλλο, προκειμένου να εξορκίσουμε οριστικά τον φόβο· το όνειρο ενός διαλόγου του καθενός από εμάς με τα βάθη της δικής του ύπαρξης, από όπου προέρχονται οι παρορμήσεις της καλοσύνης, της συνεργασίας και της αγάπης· το όνειρο της επανένωσης όλων με την πρωταρχική Πηγή ζωής, από την οποία απορρέουν τα πάντα και η οποία μας παρέχει το συναίσθημα της τελικής υποδοχής στους κόλπους μιας Μητέρας, κατά την ημέρα που θα βρεθούμε όλοι στα χέρια του άπειρα καλού Θεού Πατέρα και θα ζήσουμε αιώνια, απαλλαγμένοι από τη φθορά.

Ο κόσμος χρειάζεται απεγνωσμένα ανθρώπους ικανούς να ονειρεύονται με τα μάτια ανοιχτά, οι οποίοι ξυπνούν στους γύρω τους την αποκοιμισμένη ενεργητικότητά τους.

Η Fourvière μάς παρακινεί **να μην εγκαταλείψουμε ποτέ τα πιο αυθεντικά και βαθιά μας όνειρα.** Ο κόσμος χρειάζεται απεγνωσμένα ανθρώπους ικανούς να ονειρεύονται με τα μάτια ανοιχτά, οι οποίοι ξυπνούν στους γύρω τους την αποκοιμισμένη ενεργητικότητά τους. Ο ποιητής Manuel Scorza Torres εκφράζει την ιδέα αυτή με τρόπο εκπληκτικό:

Αρκεί να ονειρεύεται ένας Άνθρωπος,
αρκεί ένας μόνο άνθρωπος να μολυνθεί με το σπυρί του παραληρήματος,
για να αισθανθεί μια ολόκληρη γενιά το άρωμα από τις πεταλούδες!
Αρκεί ένας μόνο να μουρμουρίσει ότι είδε το ουράνιο τόξο τις νύχτες,
για να έχει ακόμα και η λάσπη μάτια αστραφτερά!

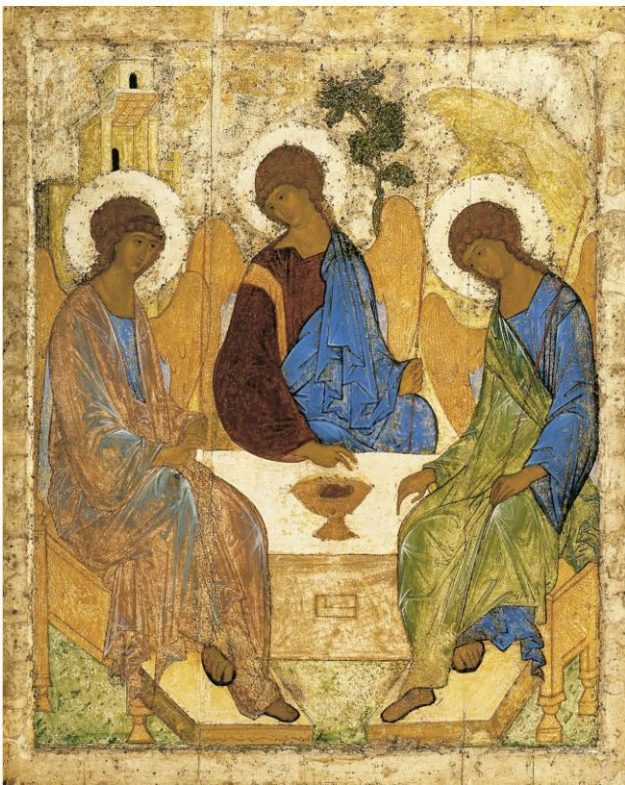
Ο Θεός είναι κοινότητα

Ο Andrei Rublev, που έζησε στη Ρωσία στα τέλη του 14^{ου} και στις αρχές του 15^{ου} αιώνα, θεωρείται ο μεγαλύτερος ορθόδοξος αγιογράφος του Μεσαίωνα. Η εικόνα της Αγίας Τριάδας, που αναπαράγεται εδώ, επιλέχθηκε από μια Σύνοδο της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας ως πρότυπο αγιογράφησης και ως μοντέλο όλων των αναπαραστάσεων της Αγίας Τριάδας.

Η εικόνα αναπαριστά, με μια πρώτη ματιά, την επίσκεψη των τριών αγγέλων στον Αβραάμ και τη Σάρα κοντά στη Δρυ Μαμβρή (Γένεσις 18, 1-15). Οι Πατέρες της Εκκλησίας θεώρησαν ότι έβλεπαν μια προεικόνιση της Αγίας Τριάδας σε αυτές τις τρεις μυστηριώδεις φιγούρες. Μέσα από αυτή τη σκηνή της Παλαιάς Διαθήκης ανοίγεται ένα ολόκληρο πεδίο θεολογικής σημειολογίας που μας οδηγεί στον Θεό Πατέρα, Υιό και Άγιο Πνεύμα.

Χωρίς να εισέλθω σε μια λεπτομερή ερμηνεία της εικόνας, θα ήθελα να υπογραμμίσω ορισμένες πτυχές που μας βοηθούν **να αντιληφθούμε τον Θεό ως κοινότητα:**

Τα πάντα δηλώνουν
μια εκπληκτική
κοινωνία
ανάμεσα στους τρεις,
τον δυναμισμό
της αγάπης
που παρασέρνει
μαζί της
ολόκληρο τον κόσμο.

- Τα τρία πρόσωπα έχουν ουσιαστικά την ίδια μορφή. Ο αγιογράφος εκφράζει έτσι την ισοτιμία των τριών όντων. Επιπλέον, το καθένα από αυτά φοράει ένδυμα γαλάζιο, που είναι το χρώμα του ουρανού και συμβολίζει τη θεϊκή φύση που μοιράζονται και οι τρεις.
- Όμως κάθε πρόσωπο έχει κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που μας δείχνουν την ταυτότητά του: στο κέντρο βρίσκεται ο Υιός· στα αριστερά μας ο Πατέρας και στα δεξιά το Άγιο Πνεύμα. Οι χρυσοί θρόνοι, κάθισμα θεϊκό, μαρτυρούν την πληρότητα της τριαδικής ζωής.
- Τα τρία πρόσωπα σχηματίζουν έναν κύκλο, όπως μπορούμε να αντιληφθούμε αν παρατηρήσουμε το εξωτερικό περίγραμμα. Θα ήταν όμως πιο σωστό να μιλήσουμε για μια κυκλική κίνηση ανάμεσά τους, η οποία υπονοείται από τα βλέμματα, τη θέση των χεριών, την κλίση των κεφαλιών. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι συζητούν σιωπηλά, με βλέμματα και χειρονομίες. Τα πάντα δηλώνουν μια εκπληκτική κοινωνία ανάμεσα στους τρεις, τον δυναμισμό της αγάπης που παρασέρνει μαζί της ολόκληρο τον κόσμο, όπως εκφράζει και η υπόκλιση του βουνού και του δέντρου πίσω από τα πρόσωπα.
- Πράγματι, αυτός ο κύκλος τριαδικής κοινωνίας δεν είναι κλεισμένος στον εαυτό του. Αν παρατηρήσουμε το κάτω μέρος της εικόνας, θα αντιληφθούμε ότι, σε αντίθεση με τους περισσότερους πίνακες, αυτή η εικόνα έχει μια αντίστροφη προοπτική: αντί να δίνει βάθος στην απεικόνιση, μοιάζει σαν να πλησιάζει προς τον θεατή, προς εσένα... καλώντας σε να γίνεις το τέταρτο πρόσωπο της σκηνής.

Η αγιογραφία αναπαριστά εικονικά αυτό που προσπαθούν ανά τους αιώνες να εξηγήσουν οι θεολόγοι τόσο της Ανατολής όσο και της Δύσης μέσα από το λεξιλόγιο κάθε εποχής. Μια λέξη που χρησιμοποιήθηκε, για να γίνει αναφορά σε αυτή τη βαθιά **ενότητα μέσα στη διαφορετικότητα** των τριών θεϊκών προσώπων είναι η ελληνική λέξη **περιχώρησις**, που εισήγαγε ο Ιωάννης Δαμασκηνός (8^{ος} αιώνας).

Κατά τον θεολόγο Denis Edwards, πίσω από αυτή τη λέξη κρύβεται η έννοια της **περιβάλλουσας αγκαλιάς, μιας αμοιβαίας παρουσίας στην αγάπη**. Γίνεται αναφορά σε μια κοινωνία, μέσα στην οποία η ενότητα και η διαφορετικότητα δεν αντιτίθενται η μία στην άλλη, αλλά αποτελούν αναγκαία συνθήκη για την ύπαρξή της. Σε αυτόν τον τύπο ενότητας, το Πρόσωπο ατομικά μπορεί ανθίσει ακριβώς λόγω της κοινωνίας του με τον άλλο.

Χρησιμοποιώντας μια αναλογία της **περιχώρησης** με μια άλλη συγγενική της λέξη, που σημαίνει «χορεύω γύρω από κάποιο άλλο πρόσωπο», ορισμένοι θεολόγοι οδηγούνται στον συλλογισμό ότι η τριαδική **περιχώρησις** μάς βοηθάει να ανακαλέσουμε την όμορφη εικόνα της εσωτερικής ζωής του Θεού ως **κυκλικού θεϊκού χορού, στον οποίο καλείται να συμμετάσχει όλος ο κόσμος**. Όπως είδαμε και στην επιστολή «*Montagne: ο χορός της αποστολής*», ο Θεός δεν μας παρουσιάζεται σαν μια στατική ύπαρξη, αλλά ως πληρότητα αγάπης που κατακλύζει όλη τη δημιουργία. Ο χορός της ζωής δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια προέκταση του θεϊκού χορού της αγάπης και της κοινωνίας.

Η εικόνα της Αγίας Τριάδας μάς αποκαλύπτει, λοιπόν, ότι το να είμαστε πρόσωπα, θεϊκά ή ανθρώπινα, σημαίνει ότι είμαστε **ριζικά σχεσιακοί**, δηλαδή είμαστε προικισμένοι με την ικανότητα να βγαίνουμε από τον εαυτό μας και να ανοιγόμαστε στην αγάπη προς άλλα πρόσωπα. Όμως όχι μόνο τα ανθρώπινα όντα, αλλά και όλη η πραγματικότητα είναι οντολογικά σχεσιακή και αλληλοεξαρτώμενη, όπως γράφει ο ορθόδοξος θεολόγος Ι. Ζηζιούλας: *η κοινωνία είναι αυτή που κάνει τα πράγματα να «είναι»· τίποτα δεν υπάρχει χωρίς εκείνη, ούτε καν ο Θεός.*

Μια **ΚΟΙΝΩΝΙΑ**,
μέσα στην οποία
η **ΕΝΟΤΗΤΑ** και η
ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ
δεν αντιτίθενται η μία
στην άλλη, αλλά
αποτελούν αναγκαία
συνθήκη
για την **ύπαρξή της**.

Για τους χριστιανούς, το να πιστεύουν σε έναν μοναδικό Θεό, που είναι Τριαδική κοινωνία, οδηγεί στη σκέψη ότι όλη η πραγματικότητα περιέχει μέσα της ένα αποτύπωμα κυρίως τριαδικό.

Τα θεία Πρόσωπα είναι σχέσεις υποστατικές και ο κόσμος, που δημιουργήθηκε σύμφωνα με το θεϊκό μοντέλο, είναι ένα πλέγμα σχέσεων. Τα πλάσματα τείνουν προς τον Θεό και είναι ίδιοι κάθε ζωντανού όντος να τείνει προς το άλλο, έτσι ώστε, στους κόλπους της οικουμένης, μπορούμε να συναντήσουμε αμέτρητες σταθερές σχέσεις που συμπλέκονται μυστικά.

Αυτό όχι μόνο μας καλεί να θαυμάσουμε τους πολλαπλούς δεσμούς που υπάρχουν μεταξύ των πλασμάτων, αλλά μας οδηγεί επίσης να ανακαλύψουμε ένα κλειδί της δικής μας πραγμάτωσης. Πράγματι, ο άνθρωπος τόσο περισσότερο προοδεύει, ωριμάζει και αγιάζει, όσο περισσότερο έρχεται σε σχέση, όταν βγαίνει από τον εαυτό του, για να ζήσει σε κοινωνία με τον Θεό, με τους άλλους και με όλα τα πλάσματα. Έτσι ενσωματώνει στη δική του ύπαρξη τον τριαδικό δυναμισμό που ο Θεός έχει αποτυπώσει σε αυτόν από την πλάση του. Τα πάντα είναι συνδεδεμένα και αυτό μας καλεί να αναπτύξουμε μια πνευματικότητα της πλήρους αλληλεγγύης, που αναβλύζει από το μυστήριο της Αγίας Τριάδας.

Πάπας Φραγκίσκος, *Laudati Si* (Δοξασμένος να 'σαι), αρ. 239 και 240

Πράγματι, το ανθρώπινο γένος καλείται να ζήσει αυτό που ζουν τα τρία θεϊκά πρόσωπα: **την κοινωνία μέσα στη διαφορά.** Ο ιερέας Tonino Bello έλεγε ότι οι χριστιανικές ομάδες πρέπει να μεταστραφούν σε εικόνες της Αγίας Τριάδας, σε «περιφερειακά γραφεία» της Αγίας Τριάδας, που δρουν σύμφωνα με τα συμφέροντα της «Εταιρείας», αν θέλουμε να δημιουργήσουμε κάτι και να αποφύγουμε τον κίνδυνο της στειρότητας για τις χριστιανικές κοινότητες. Και προσέθετε:

Ένα από τα ωραιότερα στοιχεία, που έχουν όμως και πρακτική σημασία και αναδείχθηκαν από τη θεολογία κατά τα τελευταία χρόνια είναι ότι η Αγία Τριάδα δεν αποτελεί μόνο πρωταρχικό μυστήριο της πίστης μας, αλλά επίσης και υπέρτατη αρχιτεκτονική αρχή της ηθικής μας. Δηλαδή: το τριαδικό δόγμα δεν είναι μόνο ένα δόγμα που μελετάμε, αλλά και μια ηθική που καλούμαστε να ζήσουμε. Δεν είναι μόνο μια αλήθεια, για να θρέψουμε την επιθυμία μας για υπερβατικότητα, αλλά και μια αφετηρία (ένας λόγος, μια αιτία), που ρυθμίζει τις καθημερινές μας επιλογές.

Τα ίδια λόγια που χρησιμεύουν για τον ορισμό του πρωταρχικού μυστηρίου της πίστης μας, χρησιμεύουν επίσης για τον καθορισμό της ύψιστης λαχτάρας της ανθρώπινης καρδιάς. Αυτός είναι και ο λόγος, για τον οποίο λέγαμε προηγουμένως ότι το όνειρο της κοινωνίας είναι γραμμένο στα κύτταρα κάθε ανθρώπου. Το όνειρο της ανθρωπότητας είναι αντανάκλαση του ονείρου του Θεού. Ο Θεός, που είναι κοινότητα, ονειρεύεται μια μεγάλη κοινότητα, που περικλείει ολόκληρη τη δημιουργία.

Το όνειρο του Ιησού: η νέα ανθρώπινη κοινότητα

Ο Ιησούς, που φέρει στην καρδιά του **το θεϊκό όνειρο μιας κοινωνίας, μέσα στην οποία όλα τα πρόσωπα μπορούν να αναπτυχθούν πλήρως ως παιδιά του Θεού,** βιώνει μια εμπειρία που βρίσκεται σε ισχυρή αντίθεση με την κοινωνική και θρησκευτική πραγματικότητα μέσα στην οποία ζει. Η προσωπική του εμπειρία είναι ότι ο Θεός είναι ευσπλαχνία και τρυφερότητα (γι' αυτό και τον αποκαλεί Αββά, που είναι ένας αραμαϊκός όρος που χρησιμοποιούν τα παιδιά για να αναφερθούν στον πατέρα τους, δηλ. όπως περίπου η λέξη μπαμπάς): ο Ιησούς αισθάνεται έντονα ότι αυτό που επιθυμεί ο Θεός είναι μια αδελφική κοινωνία, όπου επικρατεί η ισότητα. Γι' αυτό αγανακτεί και επαναστατεί απέναντι σε ένα δομικά άνισο κοινωνικό σύστημα, καθώς επίσης και απέναντι σε έναν συγκεκριμένο τύπο θρησκείας που στηρίζει αυτή την ανισότητα και διαστρεβλώνει την εικόνα του Θεού.

**Ο Ιησούς
αισθάνεται έντονα ότι
αυτό που επιθυμεί
ο Θεός είναι μια
αδελφική
κοινωνία,
όπου
επικρατεί
η ισότητα.**

Χρησιμοποιώντας τη γλώσσα της εποχής του, ο Ιησούς αναγγέλλει ότι πλησιάζει η Βασιλεία ή το Βασίλειο του Θεού (Μτ 4,17). Και οι δύο εκφράσεις διαγράφουν μια νέα πραγματικότητα, **την εναλλακτική ανθρώπινη κοινωνία**. η πρώτη φράση, η *Βασιλεία του Θεού*, εκφράζει την οπτική της δράσης του Θεού επάνω στο ανθρώπινο πρόσωπο· η δεύτερη, το *Βασίλειο του Θεού*, υποδεικνύει το αποτέλεσμα αυτής της θεϊκής δράσης, δηλαδή μια κοινωνία αντάξια του ανθρώπου.

Η κοινοτική διάσταση δεν είναι μόνο ένα «πλαίσιο», ένα «περιβάλλον», αλλά ουσιαστικό μέρος της χριστιανικής ζωής, της μαρτυρίας και της αναγγελίας του Ευαγγελίου.

Πάπας Φραγκίσκος

Το βασίλειο του Θεού αντιπροσωπεύει, λοιπόν, την εναλλακτική σε μια άδικη κοινωνία: αναγγέλλει την ελπίδα μιας νέας ζωής, διαβεβαιώνει για τη δυνατότητα αλλαγής, εκφράζει την ουτοπία. Γι' αυτό, αποτελεί την καλύτερη είδηση που μπορεί να αναγγελθεί στην ανθρωπότητα· παράλληλα, με αυτόν τον τρόπο ο Ιησούς δηλώνει ότι ο Θεός διαρκώς προσφέρεται στην ανθρωπότητα, από την οποία περιμένει ανταπόκριση. Η πραγματοποίηση αυτής της ουτοπίας είναι πάντοτε πιθανή.

Αλλά ο Ιησούς δεν είναι ένας θεωρητικός της ανθρώπινης ουτοπίας. Γι' αυτό, το πρώτο που κάνει αφού αναγγείλει ότι πλησιάζει το Βασίλειο του Θεού, είναι να **δημιουργήσει μια κοινότητα**, να ενώσει μια ομάδα ανθρώπων ταπεινής καταγωγής, που είναι ψαράδες από τη λίμνη της Γαλιλαίας (Μτ 4 18-22). Δεν τους καλεί να ζήσουν για τον εαυτό τους ούτε να αφιερωθούν στην αρετή απομονωμένοι από τον κόσμο· τους καλεί σε μια αποστολή, για την οποία αναλαμβάνει να τους προετοιμάσει: **πρόκειται για τη δημιουργία μιας ανθρώπινης ομάδας που θα καταστήσει ορατές και αξιόπιστες τις ίδιες τις σχέσεις της νέας κοινωνίας**. Δηλαδή, ο Ιησούς δεν δημιουργεί μια ομάδα κλειστή, αλλά ανοιχτή, που διαρκώς αναπτύσσεται, ελκύνοντας νέα πρόσωπα στον τρόπο ζωής που εκείνος θα διδάξει στους πρώτους μαθητές. Η κοινότητά του πρέπει να γίνει ο σπόρος της νέας ανθρωπότητας.

Επομένως, ο φυσιολογικός τρόπος βίωσης της χριστιανικής πίστης είναι κοινοτικός. Η κοινοτική διάσταση δεν είναι μόνο ένα «πλαίσιο», ένα «περιβάλλον», αλλά ουσιαστικό μέρος της χριστιανικής ζωής, της μαρτυρίας και της αναγγελίας του Ευαγγελίου (Πάπας Φραγκίσκος, ακρόαση 15-01-2014). Αυτή την ιδέα, με ακόμα πιο σύνθετο τρόπο, εξέφραζε ο Πάπας σε ένα από τα tweets του:

Pape François ✓
@Pontifex_fr

Κανείς δεν σώζεται μόνος. Η κοινοτική διάσταση είναι ουσιαστική στη χριστιανική ζωή.

Η ομάδα – η χριστιανική κοινότητα – είναι ο καλύτερος τρόπος να δείξουμε ότι δεν αποτελεί χίμαιρα το σχέδιο του Ιησού για τη μεταμόρφωση του κόσμου και τη δημιουργία μιας νέας ανθρώπινης κοινότητας· έτσι αποδεικνύεται ότι είναι πιθανό να γίνει πραγματικότητα ήδη από τώρα αυτό το όνειρο: *Κοιτάξτε πόσο αγαπιούνται*.

Αν θέλουμε να ακολουθήσουμε τον Ιησού, καλούμαστε να το πράξουμε μέσα σε κοινότητες. Ο Κύριος μας λέει, όπως στους πρώτους μαθητές: *Ακολουθήστε με* (Μκ 1, 17). Πιο πολύ από μια απαίτηση της πίστης μας ή ένα βαρύ φορτίο, **πρόκειται για ένα θαυμάσιο δώρο που μας προσφέρεται** και για το οποίο θα έπρεπε να είμαστε βαθιά ευγνώμονες.

Η χάρη της κοινότητας, που ο απομονωμένος θεωρεί ανήκουστο προνόμιο, συχνά περιφρονείται και ποδοπατείται από εκείνους που τη δέχονται καθημερινά.

Ξεχνάμε εύκολα ότι η χριστιανική ζωή είναι δώρο του βασιλείου του Θεού, που μπορεί να μας αφαιρεθεί ανά πάσα στιγμή και ότι, σε μια στιγμή επίσης, μπορεί να βρεθούμε εγκαταλελειμμένοι στην πιο απόλυτη μοναξιά. Γι' αυτό, εκείνος που έχει βιώσει αυτή την εξαιρετική χάρη της κοινοτικής ζωής, να δοξάζει τον Θεό με όλη του την καρδιά! Γονατιστός, να ευχαριστεί τον Θεό και να ομολογεί ότι αυτό το δώρο είναι χάρη, μόνο χάρη!

Dietrich Bonhoeffer

Ποια είναι τα **χαρακτηριστικά της χριστιανικής κοινότητας**, σύμφωνα με τα Ευαγγέλια;

Αρχικά, το θεμέλιο της νέας ανθρώπινης κοινότητας είναι **η αφοσίωση στον Ιησού Χριστό, ως Μεσσία, Υιό του Θεού του ζώντος** (Μτ 16,16). Ο Μάρκος ορίζει αυτή την αφοσίωση στον Ιησού ως «να είναι κανείς μαζί του» (Μκ 3,14), δηλαδή να προσφέρει μια άνευ όρων αφοσίωση στο πρόσωπο και το σχέδιο του Ιησού Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι δεχόμαστε τις αξίες και τον τρόπο ζωής Του. Οι τέσσερις ευαγγελιστές χρησιμοποιούν τη λέξη «**ακολουθώ**» (Μκ 1,18· 2,14 κ.ε.), δηλαδή μια μεταφορά που εκφράζει την αφοσίωση και τις συνέπειές της, τη δράση που επιφέρει. Η στάση αυτή δεν συνίσταται μόνο στην υιοθέτηση ενός δόγματος, ενός σχεδίου, ορισμένων αξιών, αλλά σημαίνει επίσης ότι κάνουμε δική μας την εσωτερική πραγματικότητα του Ιησού, μας διακατέχει το ίδιο Πνεύμα, υιοθετούμε τη συμπεριφορά του.

Το θεμέλιο της νέας ανθρώπινης κοινότητας είναι η αφοσίωση στον Ιησού Χριστό, ως Μεσσία, Υιό του Θεού του ζώντος.

Από την άλλη πλευρά, ο Ιησούς, στην *Επί του Όρους Ομιλία* (Μτ 5-7) και σε άλλες περικοπές των Ευαγγελίων (Μτ 18) διακρίνει τις αξίες που μεταμορφώνουν μια κοινότητα, η οποία **μακαρίζεται**, γιατί κάνει πραγματικότητα το βασίλειο ή, αλλιώς, τη νέα ανθρώπινη κοινότητα:

- Η φτώχεια και η γενναιοδωρία αντικαθιστούν τον πλούτο και τη συσσώρευση αγαθών.
- Η συγγνώμη και η συμφιλίωση αντικαθιστούν το μίσος και την εκδίκηση.
- Η προσφορά του εαυτού μας αντιτίθεται στον συμφεροντολόγο εγωισμό.
- Η ταπεινή προσφορά υπηρεσίας αντικαθιστά την επιθυμία για επίδειξη και εξουσία.
- Η αποτελεσματική αλληλεγγύη αντιτίθεται στην επιθυμία για ασφάλεια και κυριαρχία.
- Η αναζήτηση της ειρήνης απορρίπτει τη βία.
- Η δικαιοσύνη εξαλείφει την καταπίεση.
- Η «βολεμένη» ζωή διώκεται.
- Η καθαρότητα της καρδιάς απωθεί τη διπροσωπία και την άδικη υποταγή.
- Η αδελφότητα υπερσχύει ενάντια σε κάθε είδους διακρίσεις.
- Η ισότητα εναντιώνεται στις σχέσεις κυριαρχίας μεταξύ αδελφών.
- Οι φτωχοί και οι αποκλεισμένοι αποτελούν τους αγαπημένους της Βασιλείας των Ουρανών.
- Ο άνθρωπος είναι πάνω από τον νόμο του Σαββάτου.
- Η αγάπη είναι ο υπέρτατος νόμος.
- Η ευσπλαχνία είναι το ύψιστο σημάδι εγγύτητας προς τους άλλους.

José Luiz Pérez Álvarez

Ένα άλλο χαρακτηριστικό, όπως έχουμε ήδη δει στην επιστολή σχετικά με το έτος *Montagne*, είναι ότι η **αποστολή** αποτελεί την ουσιαστική δραστηριότητα της χριστιανικής κοινότητας, σε επίπεδο ατομικό αλλά και κοινωνικό. Σε εκείνη την επιστολή αναφέρεται:

Ο Θεός είναι αποστολή. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Θεός έχει μια αποστολή, αλλά ότι **είναι** αποστολή. Γι' αυτό, δεν θεωρούμε ότι η Εκκλησία ή το Μαριανό Τάγμα έχουν μια αποστολή, αλλά ότι η αποστολή έχει μια Εκκλησία, ότι η αποστολή έχει το Μαριανό Τάγμα, ότι η αποστολή έχει εμένα, έχει και εσένα. Η Εκκλησία είναι αυθεντική, όταν αντιλαμβάνεται ότι η αποστολή της είναι η αποστολή του Θεού: να πορεύεται στον κόσμο και να αποτελεί τη σωτηρία, τη θεραπεία, την αναζωογονητική παρουσία του Θεού.

Ο Πάπας Φραγκίσκος στη «Χαρά του Ευαγγελίου» (αρ. 120) μάς λέει ότι κάθε χριστιανός είναι ιεραπόστολος στο μέτρο που συναντήθηκε με την αγάπη του Θεού εν Χριστώ Ιησού. Δεν λέμε πια ότι είμαστε «μαθητές» και «ιεραπόστολοι», αλλά ότι είμαστε «**μαθητές – ιεραπόστολοι**».

Μαριανή κοινότητα, χαρισματική οικογένεια

Ξεκινήσαμε αυτή την επιστολή μπροστά στο άγαλμα της μαύρης Παναγίας της *Fourvière*, σε ανάμνηση του ονείρου και της υπόσχεσης των πρώτων Μαριανών· στη συνέχεια στραφήκαμε στο όνειρο του Θεού που εκφράζει ο Ιησούς Χριστός, δίνοντας μάλιστα και τη ζωή Του για αυτό.

Ας επιστρέψουμε τώρα και πάλι στη *Fourvière*, δίπλα στον Μαρκελλίνο *Champagnat*, ο οποίος, πράγματι, ανέβηκε ξανά στον Ιερό Ναό της Παναγίας στις 24 Ιουλίου 1816, την επόμενη ημέρα της κοινής υπόσχεσης που έδωσε στην Αγία Τράπεζα μαζί με τους υπόλοιπους συντρόφους του. Ο Μαρκελλίνος τώρα εμπιστεύεται προσωπικά την Παναγία και αφιερώνει τον εαυτό του σε Εκείνη: *Παναγία Παρθένε, εναποθέτω σε εσένα την εμπιστοσύνη μου. Σου προσφέρω, σου δίνω και σου αφιερώνω τον εαυτό μου, τις εργασίες μου και τη ζωή μου ολόκληρη.*

Ο Μαρκελλίνος είχε το δικό του όνειρο, μέσα στο σφαιρικότερο όνειρο της Κοινότητας της Παναγίας: **Χρειαζόμαστε αδελφούς**, επαναλάμβανε συχνά στους συντρόφους του, οι οποίοι του ανέθεσαν να φέρει ο ίδιος εις πέρας αυτό το έργο. Όπως γνωρίζουμε, είχαν περάσει μόνο πέντε μήνες από την αφιέρωσή του στην Παναγία της *Fourvière*, όταν συγκέντρωσε τους πρώτους υποψηφίους, δημιουργώντας έτσι τους Μικρούς Αδελφούς της Παναγίας.

Το σχέδιο του *Champagnat* είναι σαφώς ιεραποστολικό: *να κάνουμε να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού Χριστό τα παιδιά και οι νέοι, τους οποίους κανείς δεν φροντίζει.* Αυτό όμως θα πραγματοποιηθεί μέσα από μικρές **κοινότητες αδελφών.** **Ήδη από τις απαρχές μας, η αδελφοσύνη ήταν θεμελιώδες στοιχείο.**

Ο Πατέρας Champagnat έκανε την κοινότητα των πρώτων αδελφών μια πραγματική οικογένεια. Συμμετείχε ολοκληρωτικά στη ζωή των Αδελφών στο La Valla και στο Hermitage, και ζούσε πραγματικά για αυτούς. “Γνωρίζετε, τους έλεγε, ότι για εσάς αναπνέω· ότι δεν υπάρχει κανένα καλό που να μην ζητάω από τον Θεό κάθε ημέρα για εσάς και που να μην είμαι διατεθειμένος να το επιτύχω με κόστος τις μεγαλύτερες θυσίες”.

Και οι Αδελφοί όμως του το ανταπέδιδαν και τον αγαπούσαν σαν πατέρα. Μαζί του και γύρω από την Καλή Μητέρα, εμβάθυναν στην έννοια της αδελφοσύνης, της ανιδιοτέλειας και της αφοσίωσης στους άλλους.

Καταστατικό, αρ. 49

Από την άλλη πλευρά, τα Καταστατικά μάς θυμίζουν επίσης ότι η ίδια η ύπαρξη της κοινότητας μεταδίδει από μόνη της το ευαγγελικό μήνυμα, διαμέσου της μαρτυρίας της αδελφικής αγάπης που συνδέει τα μέλη της (αρ. 58).

Υπερβάλλοντας στην αδελφοσύνη

Στο τέλος της πορείας θα μου πουν:
- Έζησες; Αγάπησες;
Κι εγώ, χωρίς να πω τίποτα,
θα ανοίξω την καρδιά μου,
που είναι γεμάτη ονόματα.

Pedro Casaldàliga

Είναι δύσκολο να εξηγηθεί η κλήση του **αφιερωμένου μοναχού** στο πλαίσιο μιας κληρικαλιστικής Εκκλησίας, όπου πολλοί θεωρούν ως φυσιολογικό όλοι οι αφιερωμένοι άνδρες να είναι χειροτονημένοι ιερείς. Αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο, όπως αποδεικνύεται και από διάφορα διασκεδαστικά ανέκδοτα που παρουσιάζονται στις βιογραφίες των πρώτων αδελφών.

Εδώ και μερικούς μήνες, με την ευκαιρία της έκδοσης από το Βατικανό του εντύπου με τίτλο “*Η ταυτότητα και η αποστολή του αφιερωμένου μοναχού στην Εκκλησία*”, με προσκάλεσαν να μιλήσω στο Ραδιόφωνο του Βατικανού (Radio Vaticana). ενώ προετοιμάζαμε τη συνέντευξη, με το μικρόφωνο κλειστό, συνειδητοποίησα ότι ο δημοσιογράφος δεν είχε ιδέα ότι υπήρχαν τάγματα που αποτελούνταν μόνο από αδελφούς... Αν αυτό δεν το γνωρίζει ένας δημοσιογράφος που εργάζεται για το Ραδιόφωνο του Βατικανού, μπορούμε να φανταστούμε πόσα γνωρίζουν κάποιοι άλλοι άνθρωποι μέσα στην Εκκλησία!

Πάντως, πιστεύω ότι ζούμε μια χρονική περίοδο εκ νέου ανακάλυψης και αξιολόγησης της κλήσης μας, ξεκινώντας από εμάς τους ίδιους. Πριν από μερικά χρόνια άκουγα συχνά ότι οι αφιερωμένοι μοναχοί είχαμε πρόβλημα ταυτότητας, γεγονός που με άφηνε κάπως έκπληκτο, γιατί πιστεύω ότι τα Καταστατικά μας καθορίζουν σαφώς την ταυτότητά μας. Σήμερα, στις συναντήσεις μου με άλλους Γενικούς Ηγουμένους, ακούω αυτό το παράπονο κυρίως στα Τάγματα κληρικών όπου, όπως λένε, πολλοί ιερωμένοι έχουν «*ενοριοποιηθεί*» και διατρέχουν τον κίνδυνο να χάσουν την ταυτότητά τους.

Ζούμε μια χρονική
περίοδο εκ νέου
ανακάλυψης και
αξιολόγησης της
κλήσης μας,
ξεκινώντας από
εμάς τους ίδιους.

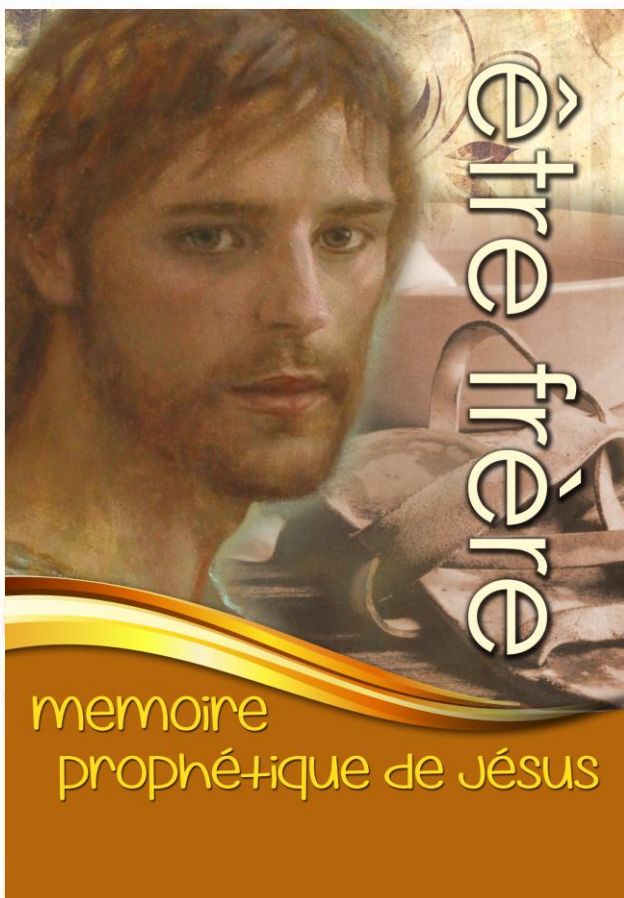
Στη συνέντευξη στο Ραδιόφωνο του Βατικανού, στην οποία αναφέρθηκαν προηγουμένως, δήλωσα ότι ένα από τα καθήκοντα των αδελφών μέσα στην Εκκλησία είναι να υπερβάλλουν στην αδελφοσύνη, κάτι που τράβηξε την προσοχή του δημοσιογράφου, που πάντοτε αναζητά έναν ωραίο τίτλο, και γι' αυτό μου ζήτησε να εξηγήσω τη φράση. Πράγματι, κι εγώ επίσης ήθελα να τραβήξω την προσοχή των ακροατών με έναν ωραίο τίτλο... Πρόκειται, κατά βάθος, για την αναγνώριση ότι η κοινότητα βρίσκεται στην καρδιά της ζωής μας και ότι το βίωμα της αδελφοσύνης είναι ένα από τα μεγαλύτερα δώρα που μπορούμε να προσφέρουμε στη μεγάλη εκκλησιαστική κοινότητα και στον κόσμο. Το ίδιο το έγγραφο του Βατικανού αναγνωρίζει αυτό το γεγονός, όταν αναφέρεται στην ταυτότητα του αδελφού, σε τρεις παραγράφους τοποθετημένες στο κυρίως θέμα του εγγράφου: «Το μυστήριο: η αδελφοσύνη, δώρο που λαμβάνουμε· Η κοινωνία: η αδελφοσύνη, δώρο που μοιραζόμαστε· Η αποστολή: η αδελφοσύνη, δώρο που προσφέρουμε».

Ένα από τα
καθήκοντα των
αδελφών μέσα στην
Εκκλησία είναι να
υπερβάλλουν
στην
αδελφοσύνη.

Η αδελφοσύνη των αφιερωμένων μοναχών είναι ένα κίνητρο για όλη την Εκκλησία, γιατί καθιστά παρούσα την ευαγγελική αξία των αδελφικών σχέσεων, που είναι «οριζόντιες», απέναντι στην τάση επιβολής, αναζήτησης της πρώτης θέσης, άσκησης της εξουσίας ως ισχύος.

CIVCSVA,

Η ταυτότητα και η αποστολή του αφιερωμένου μοναχού στην Εκκλησία, αρ. 7

Η κοινότητα είναι για εμάς ένα **δώρο**, αλλά την ίδια στιγμή και ένα **καθήκον**. Αυτό εκφράστηκε στο Συμπόσιο με θέμα την αρχική μαριανή επιμόρφωση, που πραγματοποιήθηκε στη Notre-Dame de l'Hermitage τον Οκτώβριο του 2015, κατά το οποίο έγινε αναφορά στην κοινότητα ως το δικό μας ιδιαίτερο **οικοσύστημα**, που είναι ουσιώδες για τη ζωή και την ανάπτυξή μας. Την ίδια στιγμή, υπογραμμίσαμε το κάλεσμα να είμαστε **δημιουργοί της αδελφοσύνης**, υποδεικνύοντας έτσι την ανάγκη της ενεργούς μας δέσμευσης στην πρόοδο της κοινότητας.

Ίσως μια διάσταση που οδήγησε ορισμένους από εμάς στο να μιλήσουμε για **κρίση ταυτότητας** να ήταν η **ανάδειξη της κλήσης των μαριανών λαϊκών**, ιδίως κατά τα τελευταία 30 ή 40 περίπου χρόνια. Συζητώντας πριν από λίγο καιρό με μια ομάδα δοκίμων αδελφών, με ρώτησαν σχετικά με τους μαριανούς λαϊκούς. Αφού μοιράστηκα μαζί τους πολλές θετικές εμπειρίες, που βίωσα μαζί με χιλιάδες λαϊκούς σε όλο τον κόσμο, καθώς και το πώς φαντάζομαι το μέλλον, με ρώτησαν: **λοιπόν, αν όλα αυτά είναι τόσο ωραία..., γιατί να γίνουμε αδελφοί;**

Η ερώτηση είναι, βέβαια, απολύτως θεμιτή, κυρίως όταν προέρχεται από νέους – και όχι τόσο νέους – δόκιμους. Από την πλευρά μου, τους υπογράμμισα ότι δεν επιλέγουμε μια κλήση σύμφωνα με μια λίστα των υπέρ και των κατά, αλλά ως **απάντηση σε ένα κάλεσμα του Κυρίου**. Νιώθω ότι ο Κύριος με καλεί να ζήσω τη χριστιανική μου ζωή ως μοναχός ή ως λαϊκός και Του απαντώ· αυτό είναι όλο!

Υποθέτω ότι είναι φυσικό μετά από περισσότερα από 150 χρόνια παράδοσης, κατά τα οποία θεωρείτο ότι οι αδελφοί ήταν τα μοναδικά μέλη της μαριανής οικογένειας, εκείνοι να εκπλήσσονται και ορισμένες φορές να μην ξέρουν πώς να αντιδράσουν μπροστά στην παρουσία άλλων ανθρώπων που θεωρούνται επίσης μέρος της οικογένειας.

Οι μαριανοί λαϊκοί είναι το ξεχωριστό δώρο του Αγίου Πνεύματος.

Σήμερα πιστεύω ότι η μεγάλη πλειοψηφία των αδελφών καταλαβαίνουμε με το μυαλό μας – και ελπίζω επίσης και με την καρδιά μας – ότι **οι μαριανοί λαϊκοί είναι το ξεχωριστό δώρο του Αγίου Πνεύματος στη δική μας μοναχική οικογένεια**. Η ανανεωμένη θεολογία της Β' Συνόδου του Βατικανού μάς βοήθησε να κάνουμε αυτή την ανακάλυψη, αφού από εκείνη αναδύθηκε ξανά η ιδέα μιας *Εκκλησίας σε κοινωνία*· συνέβαλε επίσης και η «*θεόσταλη κρίση των κλήσεων*» ανάμεσά μας (άκουσα αυτή την έκφραση από τον θεολόγο García Paredes, όταν απευθυνόταν στην Ολομέλεια της Συνόδου για την Αφιερωμένη Ζωή στο Βατικανό!). Και βέβαια, αυτό που μας βοήθησε περισσότερο ήταν τα κοινά βιώματα με λαϊκούς που ένιωθαν ότι έχουν κληθεί να ζήσουν την κλήση τους ως μαριανοί. Η μαρτυρία και η ποιότητα ζωής πολλών από αυτούς μάς αποκαλύπτουν την παρουσία του Αγίου Πνεύματος και αποτελούν κίνητρο για τη δική μας κλήση.

Σχετικά με τη «*θεόσταλη κρίση των κλήσεων*», θυμάμαι ότι συνόδευσα τους Μαριανούς της Κολομβίας κατά τον εορτασμό της επετείου των 125 χρόνων τους. Πήγαμε στο Ροραγάν, το μέρος όπου έφτασαν πρώτα οι αδελφοί, και εκεί επισκεφτήκαμε ένα τεράστιο παλαιό μαριανό οίκημα, με έξι περιστύλια, καθώς φιλοξενούσε χωριστά τμήματα για την επιμόρφωση, το αναρρωτήριο, την οικία του Επάρχου και ένα άλλο τμήμα για κάποιες μοναχές. Στα τέλη της δεκαετίας του '50 ζούσαν σε αυτό το οίκημα 220 άνθρωποι. Σίγουρα, αυτή είναι μια ιστορία που μπορούμε να διηγηθούμε και για πολλές άλλες επαρχίες του κόσμου. **Κάτω από αυτές τις συνθήκες, πώς θα μπορούσε κάποιος απλώς να διανοηθεί την ύπαρξη των λαϊκών;**

Αυτό δεν σημαίνει, φυσικά, ότι δεν πρέπει να κάνουμε τίποτα για την εμπύχωση των κλήσεων των μελλοντικών αδελφών. Απλώς αναγνωρίζουμε ταπεινά ότι είναι ο Κύριος Εκείνος που καλεί, και σε εμάς εναπόκειται να βοηθήσουμε να υπάρξουν οι συνθήκες, ώστε να μπορέσουν οι άνθρωποι να ακούσουν αυτό το κάλεσμα και να ανταποκριθούν με γενναιοδωρία.

Πιστεύω σθεναρά ότι **η κλήση του μαριανού αδελφού έχει σήμερα το ίδιο νόημα και την ίδια σπουδαιότητα που είχε και στα χρόνια του πατέρα Champagnat**, αλλά επίσης πιστεύω σθεναρά ότι το Άγιο Πνεύμα μάς διδάσκει, διαμέσου των ιστορικών συνθηκών που βιώνουμε ως παγκόσμιο Τάγμα, να ζούμε την κλήση μας με τρόπο διαφορετικό από ό,τι στο παρελθόν. Υπάρχουν ισχυρά σημεία ζωής, που κατευθύνουν το μέλλον μας, όπως η ζωτικότητα της μαριανής αποστολής ή η συνεχώς αυξανόμενη ανάδειξη της κλήσης των μαριανών λαϊκών· πρέπει όμως να μάθουμε επίσης και από τα δικά μας σφάλματα και αμαρτήματα.

Πρόσφατα, καθώς βρισκόμουν σε επαφή με κάποιους Επάρχους για διάφορες περίπλοκες καταστάσεις που βιώνουν στις Επαρχίες τους, κυρίως λόγω κακής οικονομικής διαχείρισης, έπεσε στα χέρια μου ένα βιβλίο στα ιταλικά, γραμμένο από έναν βενεδικτίνο μοναχό, ονόματι Michael Davide Semeraro. Ο τίτλος του βιβλίου έλεγε ήδη πολλά για το περιεχόμενό του: «*Όχι τέλειοι, αλλά ευτυχημένοι: Για μια βιώσιμη προφητεία της αφιερωμένης ζωής*». Θέλω να μοιραστώ μαζί σας μια παράγραφο, που με ενέπνευσε ιδιαίτερα:

Υπάρχουν ισχυρά σημεία ζωής, που κατευθύνουν το μέλλον μας, όπως η ζωτικότητα της μαριανής αποστολής ή η συνεχώς αυξανόμενη ανάδειξη της κλήσης των μαριανών λαϊκών.

Χωρίς να θέλω καθόλου να μειώσω τη φρίκη του κακού που κάποιοι άνθρωποι υπέφεραν ή προκάλεσαν, θα μπορούσαν όλα αυτά τα σκάνδαλα και οι καταχρήσεις να είναι ένα σημάδι που πρέπει να αποδεχτούμε και να αποκρυπτογραφήσουμε με μια ταπεινότητα τόσο ριζοσπαστική που θα μας επιτρέψει να ανακαλύψουμε ξανά τον δρόμο για το σπίτι... και να τον ανακαλύψουμε μαζί; Ειδικά όταν καλούμαστε να μοιραστούμε όχι το κέντρο της ζωής, αλλά τις περιφέρειες, και μάλιστα όχι μόνο τις γεωγραφικές, αλλά και τις υπαρξιακές, που δεν είναι λιγότερο οδυνηρές. Καλούμαστε να ξεκινήσουμε ξανά από τις πληγωμένες καρδιές και τα τραυματισμένα μυαλά, που είναι πρώτα από όλα τα δικά μας. Δεν μπορούμε και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, μόνο αφού θα έχουμε θεραπεύσει τους εαυτούς μας από την ψευδαισθηση ότι είμαστε υγιείς, θα μπορέσουμε να μοιράσουμε στους άλλους το έλαιον της συμπόνιας και τον οίνο του ενθουσιασμού για τη ζωή.

Αυτό έχει σοβαρές συνέπειες. Η πρώτη είναι να αποποιηθούμε την ιδιότητα του προτύπου, για να μάθουμε να αισθανόμαστε ολοκληρωτικά συνοδοιπόροι με εκείνους που δεν έχουν τίποτα να διδάξουν, εκτός από το πώς να μοιράζονται από τα βάθη της ψυχής τους την ανθρώπινη ύπαρξη, τόσο σκοτεινή και ταυτόχρονα τόσο φωτεινή· με αυτόν τον τρόπο, θα νοιαζόμαστε περισσότερο να μην σκανδαλίσουμε, παρά να οικοδομήσουμε.

Ένα νέο κεφάλαιο στη μαριανή ιστορία μας

Σε μια συνάντηση με νέους Επάρχους, πριν από μερικά χρόνια, ένας Έπαρχος μάς εξηγούσε ότι σε ένα από τα σχολεία του παρουσιάστηκε η ανάγκη να προσαρμοστεί στους νέους νόμους του κράτους, κυρίως σε σχέση με την ασφάλεια. Αυτό προϋπέθετε την υλοποίηση ιδιαίτερα εκτεταμένων εργασιών σε ένα κτήριο πολύ μεγάλο και παλαιό. Ζήτησαν προσφορές από διάφορες εταιρείες και, τελικά, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ήταν πιο οικονομικό να γκρεμίσουν το οικοδόμημα και να χτίσουν ένα νέο παρά να πραγματοποιήσουν όλες τις απαραίτητες μετατροπές στο παλαιό.

Αυτό το σχολείο βρισκόταν απέναντι από μια κατοικία για ηλικιωμένους και ασθενείς αδελφούς της Επαρχίας. Ο Αδελφός Έπαρχος αφηγούταν ότι, την ημέρα που γκρεμίστηκε το παλαιό οικοδόμημα, πραγματοποιούσε επίσκεψη σε εκείνη την κοινότητα. Πολλοί αδελφοί βρίσκονταν στα παράθυρα κοιτάζοντας πώς γκρεμιζόταν αυτό το μεγάλο σχολείο, στο οποίο ορισμένοι από αυτούς είχαν περάσει μεγάλο μέρος της ζωής τους. Ήταν – έλεγε ο Έπαρχος – **το σύμβολο μιας εποχής που είχε περάσει ανεπιστρεπτί**, με τον ίδιο τρόπο το σχολίασε και σε εκείνους τους αδελφούς.

Πιθανόν ένας μεγάλος αριθμός αδελφών, κυρίως οι μεγαλύτεροι σε ηλικία, να έχουν ζήσει παρόμοιες καταστάσεις, που τους έκαναν να νιώθουν ότι εξαφανίζεται ο κόσμος που γνώριζαν μέχρι τότε. Αυτό μπορεί να επιφέρει ανασφάλεια και φόβο κατά τη στιγμή της μετάβασης από το παλαιό στο καινούργιο, που δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί.

Ο Αδελφός Charles Howard πραγματοποίησε μια γενναία και προφητική χειρονομία, καλώντας μια ομάδα λαϊκών, για πρώτη φορά, στη Γενική Σύναξη του 1993. Θυμάμαι ακόμα με συγκίνηση τη στιγμή κατά την οποία άνοιξαν επίσημα οι θύρες της αίθουσας της Σύναξης και οι συμμετέχοντες αδελφοί υποδέχθηκαν όρθιοι την ομάδα των λαϊκών με ένα παρατεταμένο χειροκρότημα. Αυτές οι ανοιχτές θύρες συμβολίζουν, κατά τη γνώμη μου, ότι **άνοιξε ένα νέο κεφάλαιο στη μαριανή ιστορία μας.**

Ας θυμηθούμε ότι, ήδη κατά τη Γενική Σύναξη του 1985, συμπεριελήφθη στα Καταστατικά μας η αναφορά στο *Κίνημα Champagnat της Μαριανής Οικογένειας*, το οποίο παρουσιαζόταν ως μια *επέκταση του Τάγματος* και ότι έπειτα, το 1991, ο Αδελφός Charles Howard εξέδωσε μια Εγκύκλιο σχετικά με αυτό το Κίνημα. Η Γενική Σύναξη του 1993 ήταν, λοιπόν, η κατάλληλη στιγμή, για να προχωρήσουμε ένα βήμα παραπέρα, όπως και έγινε.

Σε κάθε περίπτωση, υπήρχε η εντύπωση μιας σημαντικής αλλαγής, τόσο για την Εκκλησία όσο και για το Τάγμα. Ο Αδελφός Charles δήλωνε:

Βρισκόμαστε σε μια πολύ σημαντική στιγμή της ιστορίας της Εκκλησίας, σε μια στιγμή αναγέννησης, σε μια επιστροφή στην πρώτη Εκκλησία, όταν οι λαϊκοί αναλάμβαναν έναν πλήρη ρόλο στην αποστολή. Μια από τις προτεραιότητές μας σήμερα συνίσταται τώρα στο να προωθήσουμε αυτή την αναγέννηση με ευαισθησία, θάρρος και όραμα. Αν δεν το πραγματοποιήσουμε αυτό, θα έχουμε μειώσει την Εκκλησία του μέλλοντος, την Εκκλησία, τον Λαό του Θεού, το Σώμα του Χριστού... όλα αυτά που αγαπάμε.

*Εγκύκλιος: Κίνημα Champagnat της Μαριανής Οικογένειας,
μια χάρη για όλους εμάς.*

Ο Πάπας Ιωάννης-Παύλος Β΄, στην Αποστολική Παραίνεση “Αφιερωμένη Ζωή” (1996), που εκδόθηκε ύστερα από τη Σύνοδο για την Αφιερωμένη Ζωή, μιλούσε επίσης για ένα νέο στάδιο:

Ένας από τους καρπούς του δόγματος της Εκκλησίας ως κοινωνίας, που αναπτύχθηκε κατά τα τελευταία χρόνια, υπήρξε η συνειδητοποίηση ότι τα διάφορα μέλη της μπορούν και πρέπει να ενώσουν τις δυνάμεις τους, προκειμένου να συνεργαστούν και να ανταλλάξουν τις δωρεές που έχουν λάβει, με σκοπό να συμμετάσχουν πιο αποτελεσματικά στην εκκλησιαστική αποστολή.

*Λόγω των νέων καταστάσεων, πολλά Τάγματα κατέληξαν στην πεποίθηση ότι **μπορούν να μοιραστούν το χάρισμά τους με τους λαϊκούς.** Επομένως, οι λαϊκοί καλούνται να συμμετάσχουν με τρόπο πιο εντατικό στην πνευματικότητα και την αποστολή του ίδιου του Τάγματος. Σε συνέχεια των ιστορικών εμπειριών διαφόρων κοσμικών Ταγμάτων ή Τρίτων Ταγμάτων, μπορεί να ειπωθεί ότι **άρχισε ένα νέο κεφάλαιο, γεμάτο ελπίδα, στην ιστορία των σχέσεων ανάμεσα στα αφιερωμένα πρόσωπα και τους λαϊκούς** (αρ. 54).*

Αν το 1996 ο Ιωάννης-Παύλος Β΄ ανήγγελλε **την έναρξη ενός νέου κεφαλαίου** στις σχέσεις ανάμεσα στα αφιερωμένα πρόσωπα και τους λαϊκούς, ο σημερινός Πάπας, 20 χρόνια μετά, μιλά πλέον με γεγονότα. Έχουμε περάσει από την πεποίθηση ότι **μπορούμε να μοιραστούμε το χάρισμα με τους λαϊκούς στην αναγνώριση ότι αποτελούμε την ίδια χαρισματική οικογένεια.** Η πρόσδος είναι, βέβαια, αξιοσημείωτη.

Με αυτή την επιστολή απευθύνομαι, εκτός από τα αφιερωμένα πρόσωπα, και στους **λαϊκούς που μοιράζονται μαζί τους τα ιδανικά, το πνεύμα και την αποστολή**. Ορισμένα Μοναχικά Τάγματα έχουν μια μεγάλη παράδοση σε αυτό το θέμα, ενώ άλλα έχουν μια πιο πρόσφατη εμπειρία. Πράγματι, γύρω από κάθε μοναχική οικογένεια, καθώς επίσης και γύρω από Κινήματα αποστολικής ζωής ή ακόμα και γύρω από κοσμικά Τάγματα, υπάρχει μια μεγαλύτερη οικογένεια, η **«χαρισματική οικογένεια»**, η οποία περιλαμβάνει διάφορα Τάγματα που αναγνωρίζουν ότι έχουν το ίδιο χάρισμα, και κυρίως χριστιανούς λαϊκούς που αισθάνονται ότι έχουν κληθεί, ως λαϊκοί, να συμμετάσχουν στο ίδιο χαρισματικό πνεύμα.

Αποστολική Επιστολή του Πάπα Φραγκίσκου σε όλους τους Αφιερωμένους, III, 1

Στο πρόσφατο έγγραφο με τίτλο «Η ταυτότητα και η αποστολή του αφιερωμένου αδελφού», επιβεβαιώνεται ότι **οι αφιερωμένοι αδελφοί ζουν σήμερα συχνά την κλήση τους ενταγμένοι μέσα σε χαρισματικές οικογένειες**, προκειμένου να αναβιώσουν, μαζί με άλλους (λαϊκούς, μοναχές, ιερείς), το χάρισμα που δημιούργησε αυτή την οικογένεια, με σκοπό να ενσαρκώσουν όλοι μαζί το πρόσωπο του Ευαγγελίου που αποκαλύπτει το συγκεκριμένο χάρισμα και να εκπληρώσουν μαζί την ίδια εκκλησιαστική αποστολή, που δεν είναι πλέον η αποστολή ενός μόνο συγκεκριμένου Τάγματος (αρ. 38).

Πρέπει να αναγνωρίσουμε, με καρδιά ευγνωμονούσα, την πορεία που έχουμε διανύσει ως Τάγμα σε αυτό τον τομέα. Πιστεύω ότι ορισμένοι σημαντικοί παράγοντες, σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι οι εξής: η συμμετοχή των λαϊκών στις Γενικές Συνάξεις από το 1993 και εφεξής· τα Παγκόσμια Συνέδρια για τη Μαριανή Αποστολή (2007 και 2014)· η έκδοση του βιβλίου “Γύρω από το ίδιο τραπέζι” (2009), που εξακολουθεί να είναι ένα πολύ σημαντικό κείμενο αναφοράς για όλους μας. Η Γραμματεία των λαϊκών, από την πλευρά της, μπόρεσε να συνοδεύσει και να εμπυχώσει αφενός τον στοχασμό και αφετέρου τις πρωτοβουλίες που ελήφθησαν σε διάφορα μέρη του κόσμου.

Είναι αλήθεια ότι η ανάπτυξη υπήρξε άνιση, σύμφωνα με τις ιστορικές, κοινωνικές και εκκλησιαστικές συνθήκες κάθε μαριανής περιοχής, αλλά, όταν κοιτάζουμε πίσω, είναι σαφές ότι σημειώθηκε μια τεράστια εξέλιξη σε παγκόσμιο επίπεδο.

Μία από τις διαστάσεις που χαρακτηρίζει τη μαριανή μας πορεία όσον αφορά την κοινωνία (αδελφών – λαϊκών) είναι ότι αδελφοί και λαϊκοί πορευόμαστε **μαζί**. Πριν από μερικά χρόνια είχα την ευκαιρία να συμμετάσχω στη συνάντηση κάποιων Επαρχίας, μαζί με αδελφούς και λαϊκούς, για να δούμε πώς θα μπορούσαμε να ενισχύσουμε την ανάπτυξη και την οργάνωση των λαϊκών: οι αδελφοί, λόγω της επιθυμίας τους να μην επιβάλουν τίποτα, επέμεναν στην ανάγκη της αυτονομίας των λαϊκών· οι λαϊκοί, από την πλευρά τους, έλεγαν ότι δεν μπορούσαν να φανταστούν τους εαυτούς τους μόνους, ότι το κάλεσμα που ένιωθαν ήταν, „λαϊκοί και αδελφοί, να πορευτούν **μαζί**”. Πιστεύω ότι σταδιακά αυτό αισθανόμαστε όλοι ως κάλεσμα του Αγίου Πνεύματος.

Τι περιμένουμε, λοιπόν, από τους αδελφούς σε αυτό το νέο εκκλησιαστικό περιβάλλον;

Αρχικά, **να ζήσουν σε βάθος την μοναχική τους κλήση ως ένα κάλεσμα προφητικής έκφρασης**. Ο σημερινός Πάπας εισήγαγε αυτή τη νέα αντίληψη της προφητείας, που μας οδηγεί στο να επανεξετάσουμε τον τρόπο με τον οποίο γίνεται αντιληπτή η αφιερωμένη ζωή. Πράγματι, η Συνέλευση των Γενικών Ηγουμένων, στα τέλη Μαΐου 2016, είχε ως θέμα μελέτης: **ο ριζοσπαστισμός της προφητείας**.

Μία από τις διαστάσεις που χαρακτηρίζει τη μαριανή μας πορεία όσον αφορά την κοινωνία είναι ότι αδελφοί και λαϊκοί πορευόμαστε **μαζί**.

Ελπίζω να «αφυπνίσετε τον κόσμο», γιατί το στοιχείο που χαρακτηρίζει την αφιερωμένη ζωή είναι η προφητεία. Όπως είπα στους Γενικούς Ηγουμένους, «ο ριζοσπαστισμός του Ευαγγελίου δεν αφορά μόνο τους μοναχούς: απαιτείται από όλους. Αλλά οι μοναχοί ακολουθούν τον Κύριο με ιδιαίτερο τρόπο, με τρόπο προφητικό». Αυτή είναι η προτεραιότητά μας τώρα: «Να είμαστε προφήτες που δίνουν μαρτυρία του τρόπου με τον οποίο ο Ιησούς έζησε επάνω σε αυτή τη γη... Ένας μοναχός δεν πρέπει ποτέ να απαρνηθεί την προφητεία».

Αποστολική Επιστολή του Πάπα Φραγκίσκου σε όλους τους Αφιερωμένους, ΙΙ, 2

Δεν πρόκειται για μια προφητεία, που μας ζητάει να γίνουμε πρότυπα μέσα στην Εκκλησία, αλλά, αντίθετα, για την προφητεία των ταπεινών και των αδύναμων, γεγονός που μαρτυρεί την ευσπλαχνία του Θεού. Η προφητεία – λέει ο Αδελφός Michael Davide Semeraro – είναι η ικανότητα να συμπεριλαμβανόμαστε τον θάνατο, την αποτυχία, την αφάνεια, την περιθωριοποίηση, ως διαρκή επιλογή όλης της ζωής μας.

Αν ρωτήσουμε το περιβάλλον μας, τα πρόσωπα που μας αγαπούν και μας γνωρίζουν, σίγουρα οι περισσότεροι θα μας πουν ότι περιμένουν από εμάς να είμαστε απλά αυτό που έχουμε κληθεί να είμαστε: αδελφοί. Αυτό αρκεί. Περιμένουν από εμάς να παραμείνουμε προφήτες, που μαχόμαστε ταπεινά για να είμαστε συνεπείς με τις υποσχέσεις μας, παρόλο που δεν το καταφέρνουμε πάντοτε. Αυτό το ουσιώδες πρέπει να προσφέρουμε, το οποίο, προφανώς, είναι πολύ περισσότερο από το να είμαστε καλοί διαχειριστές ή άριστοι εκπαιδευτικοί.

Αν ρωτήσουμε το περιβάλλον μας, τα πρόσωπα που μας αγαπούν και μας γνωρίζουν, σίγουρα οι περισσότεροι θα μας πουν ότι περιμένουν από εμάς να είμαστε απλά αυτό που έχουμε κληθεί να είμαστε: αδελφοί.

Αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία να **ΣΥΝΑΝΤΗΣΟΥΜΕ** τους λαϊκούς, με σκοπό τον αμοιβαίο εμπλουτισμό μας.

Από την άλλη πλευρά, σε αυτό το περιβάλλον της χαρισματικής οικογένειας, ο αδελφός συνειδητοποιεί τον πλούτο που εμπεριέχεται στο ιδρυτικό χάρισμα του Τάγματός του, για να το μοιραστεί με άλλους πιστούς λαϊκούς που μπορούν να το βιώσουν μέσα από διαφορετικά σχέδια ζωής. Δέχεται να γίνει όργανο του Αγίου Πνεύματος στη μετάδοση αυτού του χαρίσματος και αναλαμβάνει την ευθύνη να αποτελεί ζωντανή ανάμνηση του Ιδρυτή (Η ταυτότητα και η αποστολή του αφιερωμένου αδελφού, αρ. 10). Για τον ίδιο λόγο, με απλότητα, αναλαμβάνουμε την πρωτοβουλία να συναντήσουμε τους λαϊκούς, με σκοπό τον αμοιβαίο εμπλουτισμό μας.

Ο Πάπας Φραγκίσκος, με τρόπο προκλητικό, μας υπενθυμίζει στη “Χαρά του Ευαγγελίου” (αρ. 102) ότι οι λαϊκοί είναι απλά η τεράστια πλειονότητα του λαού του Θεού. Στην υπηρεσία τους υπάρχει μια μειονότητα: οι χειροτονημένοι λειτουργοί. Γιατί υπενθυμίζει ο Πάπας κάτι τόσο προφανές; Για να μπορέσει να καταπολεμήσει τον κληρικαλισμό, που αντιστρέφει τους όρους, θέτοντας τους λαϊκούς στην υπηρεσία των χειροτονημένων λειτουργών ή στο έλεος των ιδιοτροπιών τους. Πιστεύω ότι είναι καλό να το υπενθυμίσουμε εδώ, στην περίπτωση που και εμείς οι αδελφοί θα είχαμε κάποια στιγμή κληρικαλιστικές τάσεις: έχουμε κληθεί να υπηρετούμε την τεράστια πλειοψηφία του Λαού του Θεού, εμψυχώνοντας τη δική τους κλήση και βοηθώντας τους να αναλάβουν ευθύνες, ακολουθώντας τον Ιησού Χριστό.

Η διαδικασία της αναθεώρησης του Καταστατικού, που διεξάγεται κατά το τρέχον χρονικό διάστημα, με μεγάλη συμμετοχή εκ μέρους των αδελφών, μπορεί να είναι μια εξαιρετική ευκαιρία για να τα εκτιμήσουμε όλα αυτά και να δηλώσουμε με ποιον τρόπο αυτό το νέο περιβάλλον της μαριανής οικογένειας επηρεάζει τη δική μας ταυτότητα μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας.

Τέλος, αξίζει να υπογραμμίσουμε όχι μόνο τι περιμένουμε από τον αδελφό αλλά επίσης και όλα αυτά που μπορεί να λάβει:

Ο αδελφός βρίσκει στη χαρισματική του οικογένεια **το κατάλληλο περιβάλλον για την ανάπτυξη της ταυτότητάς του.** Σε αυτό το περιβάλλον, οι αδελφοί μοιράζονται την εμπειρία της κοινωνίας και προάγουν την πνευματικότητα των σχέσεων κοινωνίας ως αληθινή πηγή που δίνει ζωή στα μέλη της οικογένειας και που, διαμέσου της οικογένειας αυτής, εξαπλώνεται σε όλη την Εκκλησία. Στη χαρισματική οικογένεια, οι αδελφοί βρίσκονται ανάμεσα σε άλλους χριστιανούς, σε σχέσεις αλληλεπίδρασης μαζί τους. **Μαζί με εκείνους,** είναι αδελφοί που οικοδομούν μια αδελφότητα για την αποστολή, η οποία εμπυχώνεται από το ιδρυτικό χάρισμα· **για εκείνους,** είναι σημάδια της αδελφосύνης που καλούνται να βιώσουν στην αφιερωμένη ζωή.

Η ταυτότητα και η αποστολή του αφιερωμένου αδελφού, αρ. 38

Τι περιμένουμε από τους λαϊκούς;

Το χαρακτηριστικό που διακρίνει όσους ονομάζονται χριστιανοί είναι ότι ακολουθούν τον Ιησού Χριστό – που ήταν βέβαια λαϊκός, όπως και η Παναγία και ο Ιωσήφ, οι γονείς του. Όπως είδαμε και προηγουμένως, **οι χριστιανοί ακολουθούν τον Χριστό μέσα σε μια κοινότητα.**

Η αναφορά σε μια χαρισματική οικογένεια μάς επιτρέπει να συμπεριλάβουμε μια μεγάλη ποικιλία καταστάσεων, όπως σε οποιαδήποτε οικογένεια, όπου δεν αναμένουμε τα πρόσωπα να είναι φωτοτυπίες του πρωτότυπου, αλλά να είναι ο εαυτός τους, διατηρώντας πάντοτε τους θεμελιώδεις δεσμούς που τους ενώνουν με τα άλλα μέλη της οικογένειας.

Ο κόσμος των Λαϊκών συνδέεται με τον Μαριανό με **διάφορους τρόπους.** Πολλοί άνθρωποι έρχονται σε επαφή με τη ζωή και την αποστολή των Μαριανών Αδελφών, μέσα από ποικίλες σχέσεις. Μαθητές, εκπαιδευτικοί, κατηχητές, διοικητικό και τεχνικό προσωπικό, παλαιοί μαθητές, γονείς, φίλοι..., όλοι γνωρίζουν τους Αδελφούς και έχουν ακούσει να μιλούν για το Μαριανό χάρισμα.

Συγκεντρωμένοι γύρω από το ίδιο τραπέζι, αρ. 8

Όπως γνωρίζουμε, το έγγραφο *Συγκεντρωμένοι γύρω από το ίδιο τραπέζι* συντάχθηκε από μια ομάδα λαϊκών και αδελφών, έχοντας ως βάση έναν μεγάλο αριθμό προσωπικών μαρτυριών που προέρχονταν από λαϊκούς. Διαμέσου αυτής της εμπειρίας ζωής, οι συγγραφείς του κειμένου αναγνωρίζουν τρεις μεγάλες ομάδες:

Ορισμένοι δεν ταυτίζονται με το Μαριανό τρόπο ζωής: κάποιοι, γιατί έχουν κάνει επιλογές που διαφέρουν από τη χριστιανική ζωή· άλλοι, γιατί έχουν ήδη βρει τη θέση τους μέσα στην Εκκλησία. Αποδεχόμαστε και σεβόμαστε τις επιλογές και την πορεία του καθενός, μοιραζόμενοι με όλους τις πανανθρώπινες και χριστιανικές αξίες. Ενώνουμε τις δυνάμεις μας για να εργαστούμε στην οικοδόμηση ενός καλύτερου κόσμου και ευχαριστούμε τον Θεό για όλα όσα δεχόμαστε από τους άλλους.

Άλλοι Λαϊκοί ένιωσαν να ελκύονται από τη μαρτυρία των Αδελφών: θαυμάζουν τη ζωή τους και **επιθυμούν να συνδεθούν με κάποιο τρόπο με την πνευματικότητα ή την αποστολή τους,** χωρίς να διαβλέπουν μια κοινή κλήση. Είναι πιθανό κάποιοι να μην έχουν εμβαθύνει επαρκώς στη σημασία αυτού του δεσμού και να χρειάζονται χρόνο και πνευματική καθοδήγηση για να μπορέσουν να ανακαλύψουν αυτό που ο Θεός περιμένει από τους ίδιους.

Υπάρχει και μια τρίτη κατηγορία ανθρώπων, οι οποίοι, έχοντας διανύσει μια πορεία προσωπικής περισυλλογής, **αποφάσισαν να βιώσουν την πνευματικότητά τους και τη χριστιανική αποστολή τους με τον τρόπο της Παναγίας, σύμφωνα με την έμπνευση του Μαρκελλίνου Champagnat. Αυτοί είναι οι Μαριανοί Λαϊκοί.**

Παραμένοντας στην εικόνα της οικογένειας, διαπιστώνουμε πόσο όμορφο είναι το γεγονός ότι ο καθένας έχει τη θέση του σε αυτήν· κανείς δεν πρέπει να νιώθει αποκλεισμένος. Κάθε πρόσωπο δίνει την απάντησή του σύμφωνα με την προσωπική στιγμή που βιώνει και τις δικές του συνθήκες. Δεν υπάρχει κλίμακα για το καλύτερο ή το χειρότερο, το πρόσωπο δεν εισέρχεται σε ένα ειδικό καθεστώς· δεν τίθεται θέμα περισσότερης ή λιγότερης αξιοπρέπειας. Είναι απλώς διαφορετικοί τρόποι να ζει και να εκφράζει κανείς την πίστη του.

Ο Αδελφός Charles Howard, στην εγκύκλιό του σχετικά με το *Κίνημα Champagnat* (1991), αφιέρωνε ένα μέρος του εγγράφου στον ρόλο των γυναικών μέσα στην Εκκλησία· εκεί διατύπωνε την άποψη ότι **ένα από τα πιο σημαντικά καθήκοντα της Εκκλησίας σήμερα είναι να διευκολύνει την πλήρη συμμετοχή των γυναικών στην αποστολή, σε όλες τις διαστάσεις της, συμπεριλαμβανομένης και της λήψεως αποφάσεων.** Δυστυχώς, δεν φαίνεται να έχει σημειωθεί μεγάλη πρόοδος στην Εκκλησία από τότε, όπως έχει αναγνωρίσει αρκετές φορές δημοσίως ο Πάπας Φραγκίσκος. Μέσα από την καθημερινή μας εμπειρία, όταν εργαζόμαστε πλάι-πλάι με γυναίκες, που είναι η πλειοψηφία στα ιδρύματά μας, αντιλαμβανόμαστε τον πλούτο της ιδιαίτερης συνεισφοράς τους στη μαριανή αποστολή. Αυτό μας δεσμεύει, ακόμα περισσότερο, να είμαστε στο πλευρό τους, να προωθήσουμε τον πρωταγωνιστικό ρόλο τους και την ισότιμη μεταχείρισή τους αφενός στην Εκκλησία και αφετέρου στην κοινωνία.

Υπάρχουν ανάμεσά μας διαφορετικές εμπειρίες σύνδεσης με το μαριανό χάρισμα, ξεκινώντας από το *Κίνημα Champagnat της Μαριανής Οικογένειας*, που συνεχίζει να υπάρχει εδώ και πάνω από 30 χρόνια. Όποια και αν είναι η μορφή που υιοθετούμε, πιστεύω ότι είναι σημαντικό να υπογραμμίσουμε **το κάλεσμα να είμαστε μια χριστιανική κοινότητα**, όπως σκιαγραφήθηκε στις προηγούμενες σελίδες. Μου φαίνεται ότι σήμερα δεν υπάρχει η απαίτηση για ομάδες ευλαβών ή συμπαθούντων προς το μαριανό έργο, αλλά για **ζωντανές χριστιανικές μαριανές κοινότητες, που είναι γεμάτες ενθουσιασμό και δεσμεύονται στη μεταμόρφωση της κοινωνίας.**

Ορισμένες από αυτές τις ομάδες αποτελούνται αποκλειστικά από λαϊκούς· ορισμένες άλλες συμπεριλαμβάνουν και αδελφούς ή ίσως, μοναχούς άλλων ταγμάτων ή ιερείς. Υπάρχουν επίσης ορισμένες κοινότητες που μοιράζονται τη ζωή τους (ζώντας στο ίδιο σπίτι), οι οποίες αποτελούνται από αδελφούς και λαϊκούς. Εκτός από τις κοινότητες που υπάρχουν σε διάφορες Επαρχίες, θα ήθελα να προβάλλω την κοινότητα υποδοχής στη Notre-Dame de l'Hermitage, τις κοινότητες της Μαριανής Περιφέρειας της Ασίας, καθώς και την εφαρμογή **του σχεδίου La Valla 200>.**

Στην επιστολή μου σχετικά με το έτος Montagne, απηύθυνα μια πρόσκληση συμμετοχής σε αυτό το τελευταίο σχέδιο. Θέλω να σας ευχαριστήσω για την υπέροχη ανταπόκριση που έλαβα: περισσότερα από 90 πρόσωπα (αδελφοί και λαϊκοί, άνδρες και γυναίκες) δήλωσαν τη διαθεσιμότητά τους να συμμετάσχουν σε αυτές τις κοινότητες. Αυτή τη στιγμή προετοιμάζεται μια διεθνής ομάδα 13 αδελφών και 8 λαϊκών. Γνωρίζετε ότι παραμένει ανοικτή η δυνατότητα να προσφερθείτε για αυτές τις κοινότητες, ενέργεια την οποία μπορείτε να πραγματοποιήσετε διαμέσου του Επάρχου σας.

Σε όλη αυτή την ποικιλία των μορφών σύνδεσης, πολλοί άνθρωποι διαβεβαίωσαν για τη θέλησή τους να εκφράσουν προσωπικά, με τρόπο πιο συγκεκριμένο και δημόσιο, τη δέσμευσή τους προς το μαριανό χάρισμα ή το Τάγμα. Για τον λόγο αυτό, σε διάφορες Επαρχίες, κάποιοι προβαίνουν σε υποσχέσεις ή άλλες μορφές δέσμευσης, σύμφωνα με το κάλεσμα της τελευταίας Γενικής Σύναξης.

Μέσα από την καθημερινή μας εμπειρία, όταν εργαζόμαστε πλάι-πλάι με γυναίκες, που είναι η πλειοψηφία στα ιδρύματά μας, αντιλαμβανόμαστε τον πλούτο της ιδιαίτερης συνεισφοράς τους στη μαριανή αποστολή.

Με αυτή την έννοια, το Γενικό Συμβούλιο, αφού πρώτα άκουσε αντιπροσώπους από όλες τις Επαρχίες, αποφάσισε να θέσει σε εφαρμογή, το 2014, μια διαδικασία για να συστήσει **ένα συνολικό πλαίσιο, που θα βοηθήσει στον καθορισμό της πορείας ανάπτυξης των μαριανών κλήσεων για τους λαϊκούς**. σκοπός είναι να προσφερθούν κοινά κριτήρια αφενός για την ικανότητα διάκρισης και εμβάθυνσης στις κλήσεις και αφετέρου για την δέσμευση, αλλά και για τον τρόπο με τον οποίο μπορούν να ανήκουν οι λαϊκοί στο μαριανό χάρισμα και/ή στο Τάγμα. Μια διεθνής επιτροπή εργάζεται επάνω στο θέμα αυτό και συμβουλευέται πολλούς ανθρώπους από όλο τον κόσμο, με στόχο να παρουσιάσει το αποτέλεσμα της εργασίας της κατά την επόμενη Γενική Σύναξη, το 2017.

Ένας παλιός θρύλος διηγείται ότι οι άνθρωποι είναι άγγελοι με ένα μόνο φτερό: κάθε άνθρωπος, για να πετάξει, έχει ανάγκη να αγκαλιάσει τον άλλο. Χρειαζόμαστε ο ένας τον άλλο, γιατί **το Πνεύμα δεν βρίσκεται στο Εγώ, αλλά ανάμεσα στο Εγώ και στο Εσύ** (Martin Buber).

**Χρειαζόμαστε
ο ένας τον άλλο.**

Έχουμε κληθεί να μεταμορφωθούμε σε εικόνες της Αγίας Τριάδας· σε αυτό το πλαίσιο, όπως έχουμε πει, η πολυμορφία και η ενότητα δεν βρίσκονται σε αντίθεση μεταξύ τους, αλλά αποτελούν την αμοιβαία συνθήκη για την ύπαρξή της. Οι κοινωνίες μας έχουν μεγάλη ανάγκη να δουν ότι η ενότητα μέσα στην ποικιλομορφία είναι εφικτή και ότι είναι πηγή χαράς και προσωπικού εμπλουτισμού.

Παραφράζοντας τη Marguerite Yourcenar, που στο βιβλίο της *Αδριανού Απομνημονεύματα* μιλάει για τη σημασία της δημιουργίας βιβλιοθηκών, εμείς θα μπορούσαμε να πούμε ότι το να δημιουργούμε κοινότητες, το να είμαστε πρόσωπα σε κοινωνία, *ισοδυναμεί με το να κατασκευάζουμε δημόσιες σιταποθήκες, να συγκεντρώνουμε αποθέματα για τον χειμώνα του πνεύματος, που, κρίνοντας από διάφορα σημάδια και ανεξάρτητα από τον εαυτό μου, τον βλέπω να έρχεται.*

Ανάμεσα στον κατακλυσμό και το ουράνιο τόξο

Ο Σεβασμιότατος Tonino Bello έλεγε ότι σήμερα βρισκόμαστε ανάμεσα στον κατακλυσμό και το ουράνιο τόξο. Ο κατακλυσμός αντιπροσωπεύει την κατάσταση της αδικίας που επικρατεί στον πλανήτη και εκφράζεται διαμέσου της βίας, του ρατσισμού, των διακρίσεων...· το ουράνιο τόξο, σύμφωνα με τη βιβλική διήγηση του Νώε, αναπαριστά τη διαθήκη με τον Θεό και την υπόσχεση του τέλους του κατακλυσμού.

Τα σημάδια του κατακλυσμού είναι πολλά· αρκεί να ανοίξουμε την τηλεόραση ή να διαβάσουμε τις εφημερίδες και θα τον συναντήσουμε εκεί. Δυστυχώς, τα σημάδια είναι πολλά. Μπροστά σε αυτά τα σημάδια, μπορούμε να θρηνησουμε, να αναζητήσουμε ενόχους ή να απελπιστούμε. Μπορούμε όμως και να συνεισφέρουμε, ώστε **να αυξηθούν τα σημάδια του ουράνιου τόξου** που, με τη χάρη του Θεού, είναι επίσης πολλά, παρόλο που δεν προβάλλονται ούτε καταλαμβάνουν μια θέση στους τίτλους των εφημερίδων.

Το όνειρο του Θεού, το όνειρο του Ιησού Χριστού, το όνειρο της Fourvière αφορά **μια νέα ανθρώπινη κοινωνία**, στην οποία θα επέλθει τελικά η συμφιλίωση. Αυτό είναι επίσης και το δικό μου όνειρο, και σίγουρα και το δικό σου.

*Δεν χρειάζεται να δούμε τα όνειρά μας
να πραγματοποιούνται
(ίσως όχι όλα μαζί και αμέσως!),
αρκεί να μην προσπαθούμε, ανόητα, να τα σθήσουμε:
αν πραγματοποιηθούν αμέσως, όντως,
χάνεις τη μοναδική,
συναρπαστική γοητεία της ζωής.*

Davide Maria Montagna

Ήδη από την ανάσταση του Ιησού Χριστού, γνωρίζουμε ότι το κακό δεν έχει την τελευταία λέξη. Πιστεύουμε στη δύναμη της σποράς και στη δύναμη της αγάπης, που φαινομενικά είναι τόσο αδύναμες. Πιστεύουμε, όπως ο Ιησούς Χριστός, στη μεταμορφωτική δύναμη των μικρών κοινοτήτων.

Όπως οι απόστολοι, που συγκεντρώθηκαν μαζί με την Παναγία κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, βρισκόμαστε ανάμεσα στον κατακλυσμό και το ουράνιο τόξο. Πληγωμένοι και λυπημένοι, γιατί δεν μας αρέσει ο κόσμος στον οποίο ζούμε και γιατί, κάποιες φορές, έχουμε την εντύπωση ότι ο Κύριος είναι απών από αυτόν τον κόσμο. Όμως, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, σπεύδουμε προς το αδύνατο. Μάλιστα, ακόμα και στις πιο απελπιστικές καταστάσεις, είμαστε ικανοί να βλέπουμε τα σημάδια του ουράνιου τόξου.

Η διήγηση της Πεντηκοστής, στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων, λέει ότι στάθηκαν επάνω από τα μέλη εκείνης της κοινότητας μικρές γλώσσες φωτιάς, ως σύμβολα του Αγίου Πνεύματος που τους πλημμύριζε. Και όλος ο κόσμος μπορούσε να τους καταλάβει, γιατί μιλούσαν μια γλώσσα που δεν χρειαζόταν μετάφραση: τη γλώσσα της αγάπης.

Σύμφωνα με ένα αρχαίο Μιδράς, κάθε άνθρωπος έρχεται στον κόσμο με μια μικρή φλόγα αναμμένη στο μέτωπό του. Κάθε φορά που ένας άνθρωπος συναντά κάποιον άλλο, οι δύο φλόγες ενώνονται και από αυτή τη συνάντηση καθεμία από αυτές βγαίνει πιο φωτεινή και ζωντανή. Όταν όμως ένας άνθρωπος έχει λίγες συναντήσεις στη ζωή του, η μικρή του φλόγα υποφέρει και εξασθενεί. Και όταν ο άνθρωπος δεν συναντιέται πια με κανέναν, αυτή η φλόγα σιγά-σιγά σβήνει.

Δεν βλέπεις ήδη πολλά σημάδια του ουράνιου τόξου γύρω σου; Κι τι θα κάνεις με τη μικρή σου φλόγα; Μπορούμε να βασιστούμε σε εσένα, για να φέρουμε εις πέρας την υπέροχη επανάσταση της αγάπης;

Ολοκληρώνοντας αυτή την επιστολή, θα ήθελα να σε προσκαλέσω, σε προσωπικό επίπεδο, είτε είσαι αδελφός είτε λαϊκός, να αναρωτηθείς με σοβαρότητα σε ποιο βαθμό συνεισφέρεις σε ένα νέο μαριανό ξεκίνημα, μέσα από την προοπτική της χαρισματικής οικογένειας που συναπαρτιζόμαστε. Πιστεύω ότι αυτό θα ήταν μια υπέροχη ευκαιρία, για να αξιολογήσουμε, με τρόπο συγκεκριμένο, ποιες είναι οι νοστροπίες και οι συμπεριφορές μας σχετικά με αυτό το θέμα, αλλά και για να δεσμευτούμε να προχωρήσουμε πιο πέρα, αφήνοντας πίσω τις ανέσεις μας. Για να τολμήσουμε να εγκαταλείψουμε την ασφάλεια της φωλιάς μας και να αφεθούμε στην έκπληξη της νεωτερικότητας του Αγίου Πνεύματος.

Αυτή είναι η μεγαλύτερη πρόκληση σήμερα: πώς να πραγματοποιήσουμε μια επανάσταση της καρδιάς, μια επανάσταση που πρέπει να ξεκινήσει από τον καθένα από εμάς; Όταν αρχίζουμε να θέτουμε τον εαυτό μας σε χαμηλότερη θέση, να πλένουμε τα πόδια των άλλων, να αγαπάμε τους αδελφούς μας με μια αγάπη θερμή, με αυτή την αγάπη που οδηγεί μέχρι τον σταυρό, τότε μπορούμε να πούμε πραγματικά: «Τώρα ξεκίνησα».

Dorothy Day

Όπως οι πρώτοι αδελφοί, θα θέλαμε να εμπνευστούμε από την πρώτη Εκκλησία, για να ακολουθήσουμε τον Ιησού Χριστό μέσα σε μια κοινότητα. Εκείνοι ήταν πεπεισμένοι ότι η Παναγία, που ήταν το στήριγμα της πρώτης Εκκλησίας, θα είναι και το δικό μας στήριγμα σε αυτούς τους καιρούς που καλούμαστε να ζήσουμε. Εναποθέτουμε την εμπιστοσύνη μας σε Εκείνη, ως μαριανοί των αρχών του 21^{ου} αιώνα, ευτυχείς που φέρουμε το όνομά της.

*Παναγία,
πρώτη μαθήτρια του Κυρίου,
σε ευχαριστούμε για την ομάδα των ιερέων,
ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγονταν ο Champagnat και ο Colin,
που αφιέρωσαν τους εαυτούς της στη Fourvière πριν από 200 χρόνια
και δεσμεύτηκαν να ανανεώσουν την Εκκλησία,
εμπνευσμένοι από τη μορφή Σου και κάτω από την προστασία Σου.*

*Ευχαριστούμε για τη μαριανή οικογένεια,
που σήμερα εκτείνεται σε όλη τη γη,
είναι κληρονόμος εκείνου του ονείρου των πρώτων μαριανών
και επιθυμεί, σήμερα όπως και χθες,
να τεθεί στην υπηρεσία των αδελφών μας,
ιδίως εκείνων που ζουν
σε εξαιρετικά ευάλωτες καταστάσεις.*

*Ευχαριστούμε, κυρίως,
για το χάρισμα που λάβαμε
διαμέσου του Μαρκελλίνου Champagnat,
που τόσες φορές κατευθύνθηκε προς τη Fourvière
για να σου εμπιστευθεί τα σχέδιά του
και να τα εναποθέσει στα δικά σου χέρια.*

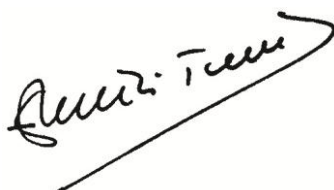
*Με συνείδηση του γεγονότος ότι
Εσύ πάντοτε τα κάνεις όλα ανάμεσά μας,
σε ευχαριστούμε για τις τόσες γενιές
των μαριανών αδελφών που, στις πέντε ηπείρους,
αφιέρωσαν τη ζωή τους
στη μετάδοση του ευαγγελικού μηνύματος στα παιδιά και στους νέους.*

*Ευχαριστούμε για την ανάπτυξη των μαριανών λαϊκών,
που καλούνται από το Άγιο Πνεύμα
να βιώσουν τη χριστιανική τους κλήση ως μαριανοί,
σε κοινωνία με τους αδελφούς,
και μοιράζονται μαζί τους την ίδια αποστολή.*

*Όλοι εμείς,
οι μαριανοί του Champagnat,
εναποθέτουμε την εμπιστοσύνη μας σε εσένα, καλή Μητέρα της Fourvière,
προσκυνητριά της πίστης,
ώστε, με τόλμη και γενναιοδωρία,
να γίνουμε σημάδια της δικής σου αγάπης και ευσπλαχνίας
ανάμεσα στους Montagne του σήμερα,
πιστοί στην αποστολή μας
να κάνουμε τους νέους να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού Χριστό.*

Αμήν.

Αδελφικά,

Η Παναγία, που ήταν
το στήριγμα της
πρώτης Εκκλησίας,
θα είναι και το δικό
μας στήριγμα σε
αυτούς τους καιρούς
που καλούμαστε να
ζήσουμε.

Μαριανοί **2017**
Ένα νέο ξεκίνημα

2015 | 2016
Fourvière